

ay sandalı

seçilmiş şiirler

şener aksu

-hazırlayan-
nadide utku

Ay Sandalı

Şener Aksu

I.basım Eylül 2015

ISBN

ISBN: 978-605-5338-50-3

yayın yönetmeni

Kekil Şimşek

kapak tasarımı

Esin Bilgiç

hazırlayan

Nadide Utku

baskı ve dizgi

Star Ajans Ltd. Şti.

NilüferTie. Mrk. 634. Sk. NİLTİM Nilüfer-BURSA Sertifika No: 15366

iletişim

Mustafakemalpaşa Kültür ve Sanat Demeği Köprübaşı Belediye İşhanı Kat 4 No:81

Mustafakemalpaşa - BURSA Tel: 022461213 28

patikalardergisi@gmail.com

patikalar dergisi yayınları 18

ay sandalı

şener aksu

kendini arayanlara...

İlk Söz

Bazen ilk söz son söz olabilir, çünkü kül nehri içimdeki sözlerin haritası gibi, geriye söylenecek çok az şey var. Bunlardan ilki; şiirin benim yaşamımdaki yerini anlatmak olsa gerek. Kendimi bildim bileli şiir severim. Yüksek sesle okumaya pek düşkün değilim ama biri okursa ben gözlerimi kapar dinlerim. Diyebilirim ki şiir dinlemekten çok okumayı başaranlardanım. Bir şiiri gözlerimle okumasam onu tam içselleştiremiyorum, bu yüzden biri bana şiir okusa bile o şiiri yazılı olarak ondan isterim. Bazen okuduğum şiirler yetmez de içimden geleni söylemek isterim. İşte bu kitap onlardan seçilenlerle oluştu.

Ben ömrümü ikili yaşamış biriyim; biri dışsal olan, başta ekmeğimi kazanmak üzere ne yapıp ettiysem her şey ama eksik olan her şey, bana biraz yabancı olan her şey... İçinde zorunluluklar barındıran eylemler, etkinlikler, ilişkiler barındıran ömrüm... Biri de düşlerim, yani kendi içim, yani kendim. Orada ne yabancılık var, ne zorunluluk... Oranın dili de şiir, rengi de... Oraya konuk olan dostlarım da şiir, dostluklarım da... Salt kendim olduğum bu ömür, yaşama sevincimin de, sabah uyanma isteğimin de kaynağı oldu hep... Bu yüzden şiire minnettarım, o kendimi anlamamı, anlatmamı, tanımamı, dillendirmemi sağladı. Öyle ki geri kalan koca bir çölken, şiir ömrümü yeşerten su oluverdi.

Ben biraz dağınık bir insanım. Bu yüzden birçok şiirim farklı isimlerle, farklı biçimlerle bilgisayarlarda bulunuyor, bunları toparlayıp içinden seçki yaparak yayımlamak beni aşacak bir düzen ve itina istiyordu. Bunu yapamazdım, sağolsun Nadide Utku bunu yaptı, başardı. Daha önce bir seçki olarak "kül nehri" yayımlanmıştı... Dostlarıma, çevreme dağıta dağıta elimde bir kitap bile kalmadı. Yenisi ve sonra yazdığım şiirlerin de bulunduğu bir seçkiye öyle ihtiyacım vardı ki, Kekil Şimşek tam da bu sırada imdadıma yetişti. Her ikisine de teşekkür ederim.

Öte yandan bu kitap, on yedi yaşımdan bugüne kadar yazdığım şiirlerden seçki var. Son yazdığım şiirle o zamanki şiirleri yanyana koyarak insanın kendi yolunu nasılı yürüdüğünü de göstermek istedim. Bu şiirlerin dizilişinde tarihsel bir sıralamayok, rastgelelik var ama ilk beş şiiri dostlarıma sordum, onların beğenileriyle oluşturup Nadide Utku'ya önerdim. Anlayacağınız karışıklık bu kitapta da var, tıpkı bütün ömrümde bende olduğu gibi... On yedi yaşımdan önceki şiirlerimi ne yazık ki ben de bulamıyorum. Bu şiirlerin başını yaktım diyebilirim, çünkü 12 Eylül'de ben yokken evdekiler kitaplarımla birlikte şiir defterimi de yaktılar. Küllerin arasından bulduğum sadece bir şiirin yarısı vardı, onu da buraya koymadım.

Benim şiirim bugüne kadar kitlelerin dillerine düşüp yayılmadı. Daha çok sevdiklerim, yahut şiirimi tanıyarak onu sevenlerin arasında dillendirilip durdu. Birilerinin şiirimi içselleştirmesi bana sevinç veriyor, kendimden emin oluyorum ama birçok kişinin dillendirmemiş olması hiç hüznü vermedi bana. Bir kişi bile beni anlasa yeter diyenlerdenim. Sağ olsunlar kimileri şiirlerimi ezberledi, daha ne olsun...

Şener Aksu

ay sandalı

tuza suyun doyduğu gibi

uykulara sığırırsam senin yerine
sakın alınma
dağlar alınsın-sinsi ağaç kurdu ve ışık
kemiren parçalayan çıplak bırakan ışık

sen
sen suların doğduğu yere git
gözelere
hep tazelenmesini bilenedir çünkü şifa-iç
benim yerime de iç

sürgün kalırsam kendi yokluğuma
sakın ağlama
sonbaharda tohum patlar mı hiç
bulutlar ağlasın bırak bağ bozumlarına

sen
sen suların dindiğı yere git
denizlere
hep kavuşmasını bilenedir çünkü sevinç - sarıl
benim yerime de sarıl

tuza suyun doyduğu gibi
hem aynı ol
hem ayrıl

hayatın rengi saf hüzün

rastlantıya doymuş yağmur - bulut rahminde
nasıl da çözülüyor sicim sicim ellerim
su oluyor sel oluyor ve nehir
anlamak için didiniyor insan
anlamak ölümle bir

değil mi ki öleceğim
ölecek gül-ağaç ve şehir
köprüler bedel biçilmiş
kendi bedenimden geçeceğim

bir damla suda mayalanan can
nasıl da parçalayıp yıkıyor çeperleri
yol oluyor yok oluyor ve zehir
kurtulmak için çırpınıyor insan
kurtulmak tutulmakla bir

değil mi ki her şey akar
ve aktıkça acıkır karanlığa
değil mi ki bil der yaşayanlar - bil
ama bilmek tutar beni

hayatın rengi saf hüzün

ben dağları anam bilirim

besbelli mayamda tuz yok
tenimi yakar güneş ve mavi
dağ sularını özlerim - gözeleri
bir balık oltaya takılmış gibi
yamaçlara çeker soluk alışlarım

varınca şenlenir çayırlar diz boyu
cemre cemre düşer toprağa terim
kuzu sesi kurt sesi hep aynı tını
bulutlar ağlaşır ayrılıklara
yeşillenir yaylalar- süt kokar ellerim

her renk dağlardan gelir bilirim
ona açar çimen çiçek
dumanlı gecelerde titrek
doru atların terkisinden
kar kürtüklerine inerim

patikaların gittiği yerdir o
izlerin bittiği
tutmuşum eteklerinden
dönüp bakmaz ama
ben dağları anam bilirim

yüzünü arayan bedaliza

uçurumda açan bir güldür hayat
kokla bedaliza
yoksa tutsak kalır, perçinlenir korkulara ömür
göllerde su çürür, yamaçlarda renk
ak bedaliza
herkes kendi yüreğini eze eze büyür

ölüm mayandandır, kapılardan gelmez
korkma bedaliza
gölgenden soyun, ışıktan arın, geceye sür atını
karanlığın aynasında ağlaşır binbir can
ara yalnızlığını
insan kendi yüzünü ancak yalnızken görür

pencereden renkleri içmeden seher
kalk bedaliza
kalk ki sabah uykularda ölür

sessizliğin rengi

aramızda ince bir patika var
o nereden yola çıksa
sonunda içime akar

ben
renklere bölünmüş geceyim
toprağa sinmiş sesim
o çıplak ayaklarıyla basınca yüreğime
yanar külleri izlerin

aramızda körpe bir dil var
o ne zaman sussa
yıldızlar dudağımda kanar

ben
kayalaşmış bir gezginim
suya terkedilmiş bedenim
o çekip alınca çıgıllıkları nehirlerden
açılır rengi sessizliğin

kara demlik

sisli ormanda nemlenen çiçeğin
iki rengi kalmış ellerimde
biri güneşe köle kuytu yeşil
diğeri kara bir benek
ateş üstünde islenerek
demler yüreğimi

kayalıklara çarpan korku
iki alevlik çığlıktır sesimde
biri uçurumlar kazır tenime
diğeri kartalda kanat
yanan dudağında kanayıp hayat
kurutur dilimi

ne içinde ay var göğün
ne kıyısında yıldız
kara demlikte çay var
kara demlikte çay

içtikçe azalır ömrüm
içtikçe
can yalnız

herkes kendi yolunu yürür

kimi geldi kurdu otağını çayirlara
kimi geçip gitti gölgesini toplayıp
oturup seyreleyen de oldu dağ yamaçlarında
kara haber bekleyen de
içini döken de oldu vadilere
kendini içen de

sular yüksünmedi süpürdü hepsini
ışık tükendi, nefes tükendi
kayalaşıp can büzüldü
ben durdum

ben durdum
herkes kendi yolunu yürüdü

şiiir soyunma kabini/gece

karanlık patikalarda gece
yağmurdan çok kendimden ürttüm
dağlar kükredi içimde fay fay
nehirler yıktı bentlerimi
çamurlara düştüm

tan attı
kanattı ellerimi
zehirden bir sis
kesti damarlarımı bir bir

bırakıp gözlerin kıyısında bedenimi
fırladım
bir aç bulutun altında
sıyırıp attım sesimi
titredi ölüm

sokaklar boşaldı birden
evlerine kaçıştı insanlar
makinalar sustu
mermiler dolduruldu
parmaklar tetikte

gökyüzümde bir şiiir vuruldu

sen çiçek sanırsın

uyanırsın serindir gece
tenini yalar karşı dağın sazağı
ürperip rüzgara yorarsın
o benim nefesimdir

bir sokak çocuğuna uzanır elin
okşar geçersin saçını
kirli yüzünden çiçek açar kara gözleri
sen çocuk sevinçli sanırsın
o benim yüreğimdir

kışa renk ararken soğuk
bir an pencerede bulursun kendini
gözlerin uçar gider kar taneleriyle
sen beyaz sanırsın
o benim kapkara tenimdir

mevsimler tükenir beklenende
o sese kulak verir kumsala fırlarsın
karanlık boyu sadece
baştan çıkaran bir ıslaklık dolanır ayak bileklerine
sen dalgadan bilirsin
o benim ellerimdir

kapatmak için yüreğindeki boşluğu
çığlıklar atarsın şehir sarnıcında
ne var ki aşk her dem ilkbahar
bir renk görürsün dala sürmüş düş ağacında
sen çiçek sanırsın
açan göz bebeklerimdir

kutup yıldızı

benim babam köyde rençperdi
fırtına sökünce köklerinden
kente geldi
ceplerinde biz de vardık
paltosunun altına sığır yatardık
kar yağdığında
annem sesiyle üstümüzü örterdi

benim babam kentte ameleydi
alın teri bükemeyince demiri
soluğu tükendi
biz o zaman nefessiz kaldık
karanlık odalara kapandık
ciğerimiz tutuşunca
annem gözyaşıyla acımızı dindirdi

benim babam en çok kutup yıldızını severdi
paltosunu çıkarınca bir aralık
yeryüzünü terk etti
dayanamadı annem
eteğinden süpürüp dünyayı
peşi sıra gitti

insan en güzel gülerken bakar

suların da durduğu bir yer var
sesin donduğu
ellerin buz tuttuğu

ama dokunmayagörsün bahar
çözer ömrü iplik iplik
can damlar yamaçlarından aşağı
çiçeklenir kuşların kanadı

çıkamaz sokakların yetim penceresi
açılır kentin şenliğine
gidilen her yerden gelinir
gelir beklenen de

renklerin de solduğu bir yer var
karartır solukları akşam
tüketir bakışları

ama tene ışık damlamayagörsün
yeşertir yaprakları
halaylar kurulur çayırlarında insanın
yüzünde güneş açar
insan en güzel
gülerken bakar

yağmurla dönerim

dilimde çöl yanıkları
tenimde bulut

bilirsin ben izlerimi silerim
mavi öksüz kalır ellerime
her sabah rengimi silerim
kimse taşımaz diye
ay ışığında döner gölgemi öperim
bir nefeste çekerim suları okyanustan
düştüğü topraktan sesimi de silerim

ama sen
örtme yıldızlarını karanlıklarla
mumyalanmış günlerden bıktıysan
ateş yak
ateş yak
ben yağmurlarla dönerim

dilimde çöl yanıkları
tenimde bulut
bilirsin
nereye giderse gitsin
ben hep yolları severim

kum fırtınası

bir acı soluk
ölden yokluk süpürüyor kentlere
kentler
asfalt çürüğü
kentler
kaldıramıyor karanlığın yükünü

efendiler çekilmiş kalelere
ölüm konuşup
ölüm kusuyorlar

nehirler kanıyor içli içli
nehirler kara kan
nehirler
taşa isyan

bir acı çığlık sekiyor sokaktan
avucum kanıyor
avucum bir söz
kanadıkça yüzümü yakıyor

saçak altında

üç kişi
üç kayanın başında
uçuruma bakıyordu

uçurum
beli kırılmış bir yılanın
ağzında salınıyordu

kartallar çığlık çığlık

üç kişi karanlıkta
yıldız sektiriyordu
yıldızlar yaprak yaprak
yıldızlar salınarak
rüzgarı bölüyordu

bulut üşüdü

üç kişi
ürperip birbirine baktılar
içlerindeki ateşte yandılar
alave sarıp bedenlerini
boşluğa bıraktılar

saçağın altında çocuklar
sabah sabah yağmur topluyordu
yağmur çatlaklardan sızıp
avuçlarına düşüyordu
gün cıvı cıvı

yağmur delisi

elini uzatma çocuk
dilenme üç beş kuruş ondan bundan
kirlenmesin masum ellerin
ellerin
değil mi ki yüreğidir geleceğin

ben yağmur delisiyim
anlamam maldan mülkten paradan
hamur da yoğuramam tekne tekne
fabrika da kuramam
ama anlarım açlıktan

sen dayan da uzatma elini çocuk
verme içindeki aydınlıktan
kuytu ceplerde dolaşmasın sevinç
bak yağmur yağıyor
bırak ağlasınlar
içlerindeki karanlıktan

gök serüven yeryüzü anı

su kayıyor taşlardan gürül gürül
koşuyor çocukluğum peşinde haylaz
sarılıyorz yapraklara - çalılar gelin saç
tanışığz eski mevsimlerden
kokusunda piştım çünkü toprağın
bu yüzden gözlerime yağmur yağmaz
ama gönlüm yıldızlara sevdalı

ışık tadıyor tenim - yamaçlar al al
alıyor rengimi gözlerimden yağın kar
gölge oluyorum kurt sürülerine
sonuçlanmıyor varlığımda dağlar
örtüyor nemli öpücüğüyle yüreğimi
tenim dağlandıkça tüten dumanlar

toprağı damıtıyor ellerim - bir rüya zaman dışı
binalar örüyorum taştan demirden
doğruluyorum sarsarken yeri - nefesim daralıyor
uçaklar üflüyorum yetişemesem de peşine
dinlenmeye vakit yok
mutlaka biri ölüyor her soluk alış

robot yapıyorum köleliklerime tekrar üstüne tekrar
efendi gibi düşüyorum peşine zehir zemberek
damağımda metal tadı gözlerimde kurşuni renk
ses ses ses
sessizliğim daha ne kadar sürecek

ayıracağım büsbütün yolumu bir gün - kıracağım camdan teni
bu gezegen bir kozalak gibi sökülecek kabaaran yüreğimden
açacağım kanatlarımı derya deniz köpürecek

yol yolak benim değil mi
gececeğim yüreğine basa basa toprağın
zaman bir korkağın kaçışında bitecek

ben asi bir nedenim - kurban edeceğim kardeş kanı
sele vereceğim yazı kışı toprağı taşı
köklerim kesildi yeter - yeter sussun deniz kıyılarda
kahreden acılar dinsin martı çığlığında
yeter- dilimi yakıyor haykırışları

gidiyorum ve geride bu gezegen kadar kirlenmiş ayak izlerim
tiksiniliyorum- çocuklarım boşluğa dökölüyor eteklerimden
koparıyorum yer çekiminden bütün bir nesli
suçluyum
susuyorum
kabulüm artık - çarpsın darağacında elektrik nefesimi

kuyunun başında yas

bir adam ölür
adamlık da ölür biraz
toprak çeker insanı o zaman
bir adam ölür
toprak üşür

rüzgar süpürür kuytuluga insanı
kuyular başında durur analar
kuyuların başında
yüreklerinden su kanar

bir adam ölür içlerinde o an
ve ayak izleri
gün batımına gömülür

eksilen türkü

şu sahildeki iz kimin
silinir bir dalgada
peki bu mavi gök
hangi yüzün rengi
çürür bulutlar kaplayınca

inatlaşma
insan yanılabilir
gölgesinde hüznün
ellerinde kir
insan
eksikken kendindedir

içinde kendin olan bir nehri seyretmek

kimi kendine saklar biriktirdiklerini
kiminin biriktirecek bir şeyi yoktur
ben, ırmağın kıyısına serdim yüreğimi
buyurun seyreleyin
seyreleyin ki, kendine mayalansın söz

kimi eksikğinden korkup kapanır, kimi eksiklik arar
ben, gün yüzüne çıkardım eksikliklerimi
buyurun seyreleyin
seyreleyin ki göz
eksildikçe büyüyen güneşte sönsün

diyeceğim
kim ne yaparsa yapsın
ben sesimi suya verdim
oturup kenarında seyretmekteyim öylece
buyurun siz de seyreleyin
seyreleyin ki göç
süzülüp ırmağa dönsün

gölgesi kangren olan adam

düşmüşüm yollara
gölgem mihlanmış durmakta
inadım
mayam dağlarda atılmış
inadım durmam
ama gölgem yanmakta

soyunup tenimi gitmek de var
dönüp bakmakta da
ben sustukça
ay kararmakta

çıkarıp bıçağımı
kesiyorum bacaklarımı
taşa dönüyor bedenim
sesim kan damlıyor ışıktaki
artık gölgesiz biriyim
içimde güneş uyumakta

gölgesini arayan

ben kaldım gölgem kalktı
yırıldı zaman
ellerim benden erken uyanmıştı
ayrılamadım uykudan
oracıkta yığıldım

borazanlı trampetli alaylar geçiyordu uzaktan
renkler ayrılıyordu gözlerimde ilmik ilmik
bedenimde çıplak dolanıyordu delilik

sabah ışıklarıyla okşadı yanağımı
hiç sevmezdi çocukluğum başlangıçları
hiç uyanmak istemezdi bu yüzden tan atışlarına
ama sıkışınca sesim karanlıklarda
bırakıp kalktım gölgemi
içimde bir dağ
gölgemi sildi

hücremde

dönemeci dönünce
vadiler yeşerecek diyorum
susuyor yanımdaki dede
elleri toprak kokuyor

sabaha kalmaz iyileşecek diyor annesi
gözlerine bakıyorum bebeğin
iki kanatlı bir bulut
yıldızlar oynuyor sesimde

karlar eriyince
yollar açılır da gelir kara gözlü oğul
oğul ki çokluğudur sabahın diyor nine
uyaniyorum

kapılar açılsın diye emrediyor komutan
hapishaneler boşalıyor dalga dalga
hangimiz içerdeydik diye soruyor şair
gölge titiyor
susup hücreme kapanıyorum

su

su kendini bilmez bir göçmendir
nerede eğim bulsa oraya akar
su, kendinde bir bilgedir
zamana demini katar

en çok gelincik yansırsa yüzüne dalgalanır derinden
görmez hiç kimse
gelincik kayganlığı dokunursa tenine ürperir

su, bedenden soyulmuş bir dervîştir, heybesi dolu renklerden
uzatırsan avuç avuç dağ gelir eline
dokunursan dudağına kar yağar

su yoksa
yaylalar kapısız kalır, dervîş uykusuz

getireni yakan haber

mutlak / dağda biri öldü
yoksa niye telaşlansın rüzgar
bak göz gittikçe kendine gömüldü
peki ne anlatacak şimdi dudaklar
söz yalan olur kulak mezar
yazdıkça sayfa sayfa
yazı kanar

mutlak/bir bebek aç
yoksa niye ağlaştın çağlayanda sular
bak söylendikçe ninniler boşluğa düştü
peki ne emzirecek şimdi analar
su zehir olur süt çiğ tadar
yutkundukça lokma lokma
ekmek kanar

mutlak/ denizde biri boğuldu
yoksa niye çığlık atsın martılar

   zamanlı bedaliza

zamanı sar - korkular daha çok sıcak
akacak bütün bir tarih - zihin dar
dudaklarında mühürle vadileri
bedaliza
 ek seheri kurtar geceden
biriksin sabaha yolculuklar

gidenler kalanları da götürür peşinden
ayrılıkta bütün renkler silik
dokun,  ifadır parmakların
bedaliza
kurtar suları e imlerden
kalsın toprakta serinlik

içinden nehirler geçer de bilmez kentler
içini zehirler sarar - caddeler işgal altında
saçlarını sal pencerelerden
bedaliza
tutunsun yağmur
yanmasın asfaltlarda

bedaliza uykuda

uyan bedaliza
uykular derin boşluklarda gezinir
sonsuzluk yapışır tenine sonra
sınırları incinir tarlaların
yıldızlar gelinciklerde kanar
kıyma

uyan da dokun bedaliza
dokun ki dokunulmayan hiçliktir
acı çeker zaman katılaşırsa eğer
ses ver - ses kendinden önce gelendir
değmezse nemli soluğuyla yamaçlara
toprağın canı çekilir

hadi bedaliza
sabahı bölmeden aç çocuklar
uyan

kent ve kül

kentlere sıkışıyor yollar
adımlar izsiz
silinmiş yüzlerde titriyor
gölgeler belirsiz

gölge / ağır ışık
ağır renk, derin korku

gölge gölge üstüne düşüyor
yaprak yaprak üstüne
su küfleniyor tende
söz yürekte üşüyor

söz ki ağır can
ağır acı - kaba kin

söz nefretten bitkin
kül oluyor çocuklar
kentleri ateşe sarıyorlar
umut siniyor yıkıntılara

umut / derin çılgılık-şaşkın göz
umut /söylenecek en son söz

gece söyleşisi

gece yarılarına değin bahçede şakiyan kuş
sustun ama niye sesince titrer yüreğim
dar geliyor karanlık-sırlar da taşıtı eyvah
acısı kanadına dokunmuş mudur
benim duyduğumu herkes duymuş mudur

oysa saklanacak bir şey de yok artık
bir beden var ortada
bir de pencerede görünen güney yıldızı
acaba orada biri var olmuş mudur
var olup sesimi duymuş mudur

şimdi sanırsın ki ölen biri var
bilirsiniz işte
bazen tabut olur koca bir şehir
sahi ölümden dönen olmuş mudur
yüreğim daraldı beni de sormuş mudur

sen öt gece kuşu şakı bağır
bende olan bana ağır seninle ilgisi yok
kanadın var uçar ormana göçersin
onca gezgin
acaba aradığını bulmuş mudur
başka kökte çiçek açan olmuş mudur

su gözde donar

kentin göğsüne ılık dolar da
boşalır gider sabah sokaklara
pencereye yapışır yaşlı yüzler
pencereyle kapı arasında
ezilir anne bekleyenler

kar dolar dağın göğsüne
boşalır gider akşam yollarla
telefona yapışır sabırsız yürekler
telefonla radyo arasında
ezilir haber bekleyenler

hapishaneler dolup taşar
hastane ve mezarlıklar
zaman da su gibi
her yerden akar da
gelip göz ucunda donar

ay sandalı

ben
beni bilmeden önce
her şey eskimişti
yürüdüğüm yollar kirlenmişti
bir kentte yığılıp kaldım
tacirler emince nefesimi
yüzümü kapadım

ben bu dünyaya gelmeden önce
bütün renkler tükenmişti
kuru toprakta çatladı aklım
metaller paslanınca dudağımda
soluksuz kaldım

ben bu dünyada konuşunca
herkes sus dedi
üniformalarla çevrildi duvarlar
kapılar kilitlendi
bağırdıkça
sesim tükendi

ben bu dünyadan gitmeden önce
bir yıldız kaydı
ışık doldu avuçlarıma
geceme bahar
yüreğim
ay sandalına takıldı

köknar

penceremde bir kuş var
ne zaman gözümü kapasam
gelip sakalıma konar
ben susarım o konuşur
o susar yıldızlar açar

gece boyu söyleşir dururum
koyar başımı uyurum
ay çekilir tenimden
düşer peşime karanlıklar
kayalar yuvarlanır uçurumlardan
içimde bir çocuk korkar

erinmez annem
güneşten eteğine sağıp ışığı
karanlığa atar

aydınlanır hava
aydınlanır dağlar
kanatlanır penceredeki kuş
gidip bir köknara konar

yeryüzü kocalmadan

dön de gel bedaliza
akşam üstünde kalmasın, karartır tenini
uzun yollar var daha yürüyecek, soluklan
korkular pusu atmış sokak başlarına
uyan, uyan da koru bebekleri
emanettir çünkü yarından
sar elbiselerine, ısıt emzir
açlık çürütmeden köklerini

dön hadi
çiçek dökme zamanıdır
cesetler üst üste toprağa düşüyor söz soğuk
nineler üşüyor kuytu odalarda
bedaliza
konuş da açılsın perdesi baharın
patikalar taşısın dağlara şarkıları
nehirler yataklarına aksın

dön bedaliza
dön de gel ki
yeryüzü kocaldı yaşamaktan

eriyen taş

iki medrese, iki minare, bir bilek
taş ustası elini mi unutmuş
taşlar büyüyor parmaklarından emerek

her yan duvar
her yanda duvar var
yekpare kılıç, yekpare zırh
saldırıyor akşamları moğollar

taşlar yarılıyor, taşlar ayrılıyor kapı kapı
bezirganlar giriyor
atlı, arabalı, yaya
bezirganlar, heybelerinde hırsız kancası
kırıyorlar kilitleri, muskalar çözülüyor
soydukça iplik iplik tenden teri
her evde bir anne ölüyor

akçede tat bozuk, akçede yazı bozuk
rahlede talebelerin akli karışmış
ses de donuk, söz de
taş söze gebe
söz taştan yontuk

iki medrese, iki minare, bir bilek
taş ustası yüzünü unutmuş bilmeyerek
ter birikmiş bir gözünde
diğerine kan akıyor çelikten süzülerek

oysa moğollar çoktan gitmiş
taç yıkılmış, taş yıkılmış
ağlayan bir çocuk kalmış merdivende
bir de ateş
sütunlar boyunca yanan
iki hece

gelincik gömleği

her alın terinin düştüğü toprak
daha başında mayısın
çiçek açar yamaçlarda

her alın terinin düştüğü sokak
giyinir renkleri
haykırışlarda

yüreği Mayıs tutan bilir
terini koluyla silen bilir
her gelincik gömleğini
mutlaka bir mayısta giyinir

mayıs umudu

sular denizlere çekilir
yollar kentlere
ömürleri toprak tutar
ömürleri küf
biter kendinde yürüyenler
bitmeyen sadece fikir

    kapılı ev

bir pencere  m     kapım var
pencere  mde sincap
  ocuklu  ğuma bakar

  ocuklu  ğım kış,   ocuklu  ğım yakarış
  ocuklu  ğım kalkıp kapıları kapar

bir pencere  m     kapım var
pencere  mde kuzgun
y  re  ğimi yakar

y  re  ğim gezgin, y  re  ğim bezgin
y  re  ğim yıldızlara kilit takar

rosetta

zincirli ellerimde üç dilden hasret
gözlerimin kanadı
yüreğimin adı
rosetta

yükün yükümdür
al avuçlarımı yanına, dokun
dokunmayan sadece ölümdür

göğün neresinde atar yıldızların yüreği
hangi kayalarda erir güneşin rengi
meraklım
aklım

eski hikayem
yeni serüvenim
beni
bana bul da gel
rosetta
rosetta

dar-lık

dar patikalar
dar urbalar
dar mekan

gök / maviden bana dön
su yürüsün kemiklerime
kalırsam, büyüyemez çocuklar
kalırsam
dilim çürür konuşamam
rüzgar yalar rengimi yamaçlardan
açılır sihirli duman
ortada kalırım çıplak ve kardan

dar sokaklar
dar odalar
dar zaman

su / denizden bana dön
sönsün közlenen yalan

hayatın sesi

siz uyurken
akıp gidiyor raylar üzerinden
zamanı çalan karanlığın perisi

yeryüzünü döllüyor renkler
su kirleniyor
can yakıyor tuzun erimesi

siz uyurken
nehirler iyi ki hep uyanık
tutuyor sabahın eteklerinden

özlüyor dağların yüreği
yol veriyor ve ırmakların izinden
çekiyor yarını çağlayanın sesi

siz uyurken

yıldız düşü

keşke bakabilseydin yaylalardan gökyüzüne
yıldızlar avuçlarında çil çil
renklere dönüşseydi aydınlık yamaçlarda
çocukların yürürken düşmesi gibi
kalkıp yeniden gülümseseydi sabahlar sana

belli ki anlamlar tek kişilik değil

sesin geldiği yer

sesin geldiği yere giderdim
döner giderdim
kar yağardı kararardı geceler
ay doğardı giderdim
ay batardı giderdim

vurgun yerdı deniz habersiz perilerden
renk renk bölünürdü - içlenirdi
derinlikler teselli değil elbet tedirginliğe
ışık olup halay çekerdı kıyısında körfezin
ben suçlanır utanır
ben
her zeytin ağacına gizlerdim aykırılıklarımı

ve çaresiz alıp başımı giderdim
üstelik gölgemden öte bilmez bir sığılık
umudum da yoktu hani dağların ardına
yüküm yoktu - yokluğum sonbaharın nefesi

ama bir kıpırtı
ola ki bir duyuş
kıyıda martı çığlığı olsun mesela
ardından dayanamaz giderdim
sesin geldiği yere giderdim

ah bilseniz ne şaşkınlım
gittikçe kendime geldim
gittikçe kendime geldim

ırmağın kıyısında

ben o zaman kaçaktım
sular örtmese üstümü
yüreğim tutuşmuş yanacaktım

zaman acıları köreltti sadece
geriye iki damla ışık kaldı
birine dokundum aşk yandı
biri aktı içime

ben o zaman acıktım
koştum ellerimin peşinden
alнімdan iki damla ter düştü
biri gelincikte renk açtı
biri döndü ırmağa

ben o zaman susadım
içtim gözeleri kana kana
iki buzul eridi sarhoşluğumdan
biri demledi hayatı
biri güldü goncada

ben o vakit şaşırdım
ırmak aktı üstümden
toprağımla kalakaldım

sararan gözyaşı

uyanıp gözünü açarsın, duvarda sarı
güneşten saklanıp demlenen sarı
damlar içine usul usul
tende gözyaşı

kaynayan her şey buharlaşır da
arar geride kalanı
korkup anılara sığınır can
buz tutar yalnızlıklarda
atar damarı

sesine ses değmez, tenine ten
bir yakarış sızar ellerinden
tüner geceye çaresizlik
dizlerinde çözülür
şaşkınlıkları

söz

sen neredeysen söz oraya akar
ellerine, ayaklarına dolanır sarmaşık gibi
birbirine eklenir
birbirinden çıkar

sen neredeysen söz orada
seni hayata katar

sürgün beklentisi

dokunamam ah bilsen
bende değil çünkü ellerim
bir yabancıнын gölgesinde
kaybolmuş çocuk gibi ürkek
korkarım
kendi bedenine gömülecek

göremem bir bilsen
bende değil çünkü gözlerim
yar başında - uçurumlarda
rüzgarın peşinden sekerek
korkarım
dipsiz kuyulara düşecek

istesem de konuşamam
bende değil çünkü sözlerim
bir dervişin heybesinde öksüz
içli ürkekliğinde küflenip
korkarım
kendi yalnızlığında çürüyecek

aşk ve nehir

aşk ki iki nehrin öpüşüdür
dokunuşudur da suyun suya
toprağa taşa
ışığa bakan yüzüdür

aşk ki kendinden boşalmış ömürdür
kalır boşlukla baş başa
kaynar acısı derinden
ateşe tutulmuş güldür

aşk ki iki nehrin öpüşüdür
ayrılışıdır da vadilerin sonsuzca

bir şeyler eksik sevdiğim insanlarda

sadece yürümek zordu
tedirgin yüzleri boyamak
kaş altına bakış koymak
sadece yürümek işte buydu

sarı buğday tanelerini avuçlayıp
tek tek ayrılık günlerine eşlemek
bir iş daha çıktı şüpheyi gömmek
sadece yürümek pılı pırtıyı toplayıp

kırbaç sesi neşelidir onun yanında
sırtına vuruldukça sessizlik
bu havalarda bu günlerde bir şeyler eksik
bir şeyler eksik sevdiğim insanlarda

güneş fısıldadı o gün kulağıma bunu

dur
kısaca anlatayım sana
yorgundum
aksakallı bir dedeydi yüreğimde kıpırdanan
ateş basmıştı bir yandan bir yandan sevdan
güneş fısıldadı o gün kulağıma bunu
ilk önce kızıl gül kurusu suyu içtim
üzerime gömlek giydim aceleyle
geceyi silip attım gözlerimin önünden

artık toprak yumuşaktı
tavındaydı buram buram
işçiler uyanmış gidiyorlardı uzaktan
büyükçe bir buluta oturmuşsun sen
ben küçülmüş küçülmüştüm
dayanamadım salınan ellerine
dayanamadım kar sızısı ince dolam dolam beline
haykırdım

köylüler tarlaları ekip döndüler
kuşlar öttü gül goncalaştı goncalaştı büyüdü
yoksul memed iş buldu o gün
karnı doydu yetim ahmedin
türkü çığırdı cellat suratlı bir adam
sen bulutta
ben esmer tenli bir kalem

güneş fısıldadı o gün kulağıma bunu

gündönümü

tam da hazırlanmıştım toprağıma
gün döndü
ben döndüm
yıldırımlar düştü can ağacıma

ben gördüm
köknar gördü - çayırlar ve sığırık
elmacık kemiklerinin ikisine birden
dokundum ten öldü

tam da hazırlanmıştım toprağıma
gün döndü
sen döndün
mavi aktı şakaklarıma

ben gördüm
su gördü - tarlalar ve kızılçık
yanık dudaklarının ikisine birden
dokumdum o güldü

tam da hazırlanmıştım toprağıma

değmesin ay ışığı tenime

diyelim ki işte göğsüm
vur ve parçala hançerle
herkesin kendini unutacağı o gün
değmesin ay ışığı tenime
ölemem

çatal olunca yürek
diyelim ki kurda kuşa yemim ben
kuru odunlar üstünde tutuşarak
yasak ve çırlıçıplak
kutsanmış ve tanrısal değilim
ve biterim kül olunca
diyelim ki
dil ve düşünceye gömün beni
ve konuşun baş ucumda

yüreği elinde bir avuç nar içi

belki biraz kendinden uzak durmalı insan
yalnız ağaç beklentisi
rüzgar ve kanat gibi
belki biraz yavaşlamalı
içki sofrası-süt banyosu-deniz boyu
aşk oyunu
biraz ağır işitmeli kulağı daha da önemlisi
duymamalı gecenin örttüğü ılgılı
sözün ağusunu dil yarasını
soğuşu
akan suyu - çatlayan toprağı

sevecekse öylesine sevmeli
bir nehirde akmak gibi ya da düşen yaprak
ayçiçeğı gibi dönmeli yüzünü güne
ekmek gibi kolları atabilmeli yüreğini
pişsin - yeridir

yine de büyütölmeye değmez hiçbir zaman
gençlik aşkı - düş orucu - dalgacı hayat kuşu
kanmaya hazırdır gözün iyisi
dağ yamacı yol yorgunu eşkiya sevdası
yiğitlik bile kendinden kaçamaklı

en iyisi
biraz yenilenmeli insan fırlayıp sokağı
yüreğı elinde bir avuç nar içi
ve belki biraz kendinden uzak durmalı
belki biraz da ağır işitmeli

dem

konuştum-söz uğtu
söz uğtu
eksildim azar azar

aşık oldum- yar güldü
yar güldü
döküldü camdan yapraklar

yıkıldım-zaman durdu
zaman durdu
gerekli mi yaşananlar

ve sustum-dem tuttu
dem tuttu
çoğaldım katar katar

yollar

ah bu yollar işte bu yollar
alır götürür nice türküleri
bir uçak geçse göğü delip fark etmez
ama bu çamur yollarda
bir kamyon bir otobüs
gider de sanki asfalt değil
yüreğindir ezilen
motor değil
sensin köpüren çılgılık çılgılık

ah bu yollar işte bu yollar
alıp gittiler gözlerimi de
tütün gibi yaktılar gurbette ciğerimi
tükürüp attılar sesimi caddelere
ne dost kaldı selamlayacak
ne tat ne acı

ah bu yollar bir çözülse
öyle bağlamışlar ki ömrümü gizli gizli
mavi olsa hasret boşalsa gökler
kuşlar vurgun yese sabahları aşktan
bir yamalı çoban geçse uzaktan
bir koyun sesi
bir elbise

ah bu yollar karıştırdı beni
çöz çözebilirsen
neresinde başladı kimdi kimindi
bir solukta yuttu denizlerden dalgaları
bir vuruşta kesti çiçeğinde narları
belki bu nedenle hep ağlamaklıdır çocuklar

ah bu yollar işte bu yollar
geceleri bir başka oluyorlar
hani burkulmuş bir yüz
eğrilmiş bir bakış
hani ölüm hep yanı başındaymış da
tutup gülümseyecekmiş gibi

bu yollarda gece bitmez
sabah da hiç olmayacakmış gibi

birebir insan

duvara yaslanıp akşam üstü
yan gelip otursa

güneşe tutup yüzünü
ışıkla rengini yusa

kendi bedenine ördüğü
camdan kozalağı kırsa

karanlıktan çekip çılgılığı
uçursa-şaşıırıp uçurum olsa

kimsenin üstlenmediği ölümü
yüreğinde uyutsa

herkesin en güzel görüldüğü
kendi yerini bulsa

yılıkının gözyaşları

sise boğuluyor çayırlar
yılık - yelelerinin altında sessiz
ölüm çağırıyor taşlı dereler
dizginlerini çekiyor bir el - sahipsiz

ağır ağır dolanıyor boğazına patikalar
yutkunsu kuruyacak derya deniz
o kendine küsüp taş oluyor
çocuklar kalıyor nefessiz

kaçamıyor - dört nal kaskatı
bağlamış dizlerini besbelli heyecan
rüzgar kilitli bakışlarında
boyuna gözlerini nişanlıyor ağaçkakan

bu bir düş diyor kartal, kalk hadi
herkes yorgun uyanır kabustan
göğün mavi özlemi - sığra
bir çiçek alevi değil mi yaşam

turna dansı

bekleyen hep bendim
gün batımında turna dansı için
bir peri öğretmişti
mühürledim karanlığı
ışığı geçtim

iki gözün ayrılığına
ağıt yakan sestim
göğsümde tutsak ateş için
kırdım buzları
akışı seçtim

sonra yollar düğümlendi göz ucumda
yırttım bedenimi
taşdıkça eskidi gölgem
dokunamadım yıldızlara
ellerimi tükettim

bir kuşun kanadından düşenler

gümüş ve sözden olmuştu bütün bunlar
insanları dans için kaldırdılar ilk önce
tam şehrin göbeğinde dolandı gecenin arkasına ay
ölüm borazanı bir orkestraya eşlik etti
kuşlar kül oldular küller altın kulplu yakut
düştüler ocağına bir dağ evinin
tandır ekmeği taze koktu
gözler uzun baktı yollara
gül konu mezarının üstüne
gelinlik giydirilip
su diriliverdi bir anda
baruta yükledi hıncını
ötesine geçti yağmurun
dans yoruldu insanın bacaklarında
sallandı sallandı eridi yüzü
gümüş ve sözden olmuştu bütün bunlar
bir kuşun kanadından düştü

sarhoş hayat

insan anlamıyor
bir bakıyor akıp gitmiş günler
bir bakıyor tenler
yürekler çözülmüş

gece başlıyor kimseye sormadan
bir deli diken düşüyor ciğere
sabah - zamanı kesiyor ışıktan bıçağıyla
tan - uykuda titriyor
insan bitiyor habersizce

ne eli işe gidiyor insanın
ne işi eline
iki yabancı gibi duruyor gözleri
sesi eski bir merdiven
çıkıyor, çıkıldıkça inilen boşluğa
sonra dönüyor hayat
derin bir sarhoşluğa

yüreği elinde olan

yüreği elinde olandan korkma
batalık kokmaz çünkü taşkın gözleri
kör dehlizler gizlemez sesinde
kendini esirgemez
tutsak etmez hayatı isteklerine

sen de yüreğini eline al çık sokağa
uzatmasan elini, kim çiçek koyar ki avucuna
söylemesen yürek türkünü
kim kucak açar sevdalarına

yüreği elinde olandan korkma
yıldız ışığıyla boyamışlardır çünkü sözü
aydınlanırsın, kendini sakınma
ve rüzgara çevir yüzünü

acımız hep aynı çığlık

durmadan nötron yağıyor
kutuplarıma akıyor rengi
Çöl oluyor yüzüm - ıl
gözlerim düşman iki bedevi

görmez misin
çöküyor-döndükçe kendine beden
yeni bir serinlik değıl bu bulutsu mavi
kükrese yıkacak evreni
yıldızlar doğuracak istemeden

durmadan nötron yağıyor
çekip alıyor can suyunu
acılanıp tuza kutsuyor bir elim
bir elim körpe bir bebek
öptükçe yarasını yalıyor

sakınma tenini uzat dokunayım
acımız hep aynı çığlık
bir aynaya dönmüş söz
sen türkünü söyle - ben sana inanayım

göl kimin rengi

bir yol çıkıyor önüme
yürüyorum
denizle göğün öpüştüğü yerde
kendimde seni görüyorum

bir uçuşuma dönüyor içim
su dökülüyor
sel süpürüyor
intiharlar gizliyor dilim

dur diyor sokağın delisi
elimdeki gül kimin rengi

bakıyorum elinde duran gül değil
eli el değil, hepsi civadan gölge
içime işliyor metal tadı
bedenimi tutsak ediyor gece

iyi ki biri var diyorum
biri bir yerlerde benden söz etmekte
tükeniyor yürekte ritim
ben bitiyorum

sütün ağarması

nasıl sabırsızsa çağlada badem
kabarırsa baharda toprak
nasıl parçalanıyorsa çağlayanda su
Öyle kaçamak sesim
yarın çağırıyor beni - gitmeliyim

ne çare bir adım ötesi yok
gözlerim karınca yuvası
yağmur dileniyorum yağmur
silsin geçmişi tenimden
kurtulsun içimdeki  ocuk ağlaması

nasıl bakarsa uçurumdan at
korkudan donarsa ten
nasıl zamansızsa iklimde hasat
Öyle  rkek yüreğim
Ölüm çağırıyor beni-gitmeliyim

ne çare kaçışın sonu yok
 ehirler cellat yuvası
toprak dileniyorum toprak
kutsasın poyrazla tenimi
t ts n burnumda sütün ağarması

her şey durduğunda

gece yarısı saat üç

her şey durgundu-zaman iğrendi
çıkarıp ateşi heybesinden
bıçaklar bile di
acılar demledi
ekti toprağa

toprak ki bakir
toprak şefkatli
gül olurdu göğsüne düşse kan
su olurdu heyecan

ama içinde gizlediği zehir
öfkelere ge be kalınca
büyüdü-büyüdü çılgınlıkları
yık tı setleri-duvarları
geceyi kattı önüne
canlandı
can aldı

her şeyle titreyen zamandı
durgunluğa isyandır çünkü mayası
telaş taşırdı gölgesinde
şaşkınlık ve ağıt
pişmanlık bırakırdı geriye
insanın dudağına yapışıp

insan ki kurnaz
insan ki sinsi
aldığını unutarak topraktan
sözü kirletti
topraktan bildi ölümü
ama ölülerini toprağa terk etti

gezgin düşleri

o halde o yüreğin
suyu eksik gülüm
dokunma
büzüşmüştür teni sevgisizlikten

halbuki açılırdı gökyüzü
mevsim daha taze-mevsim temiz
dokunurdu ten sese
yeryüzü hem kara hem deniz

olmazsa zorlama
gücenir isteksiz yürürsen toprak
çiçeklerini döker eriklerden
yüzüne yapışır ayva tüyleri

haydi biz çekip dağlara gidelim
asfaltta kalsın ölü gölgeleri
sokaklara gizli adlar verelim
birer insan olsun gezgin düşleri

ozanla söyleşi

dizelerden dökülse yıldızlar
aydınlatır mı sanırsın yeryüzünü
üstüne çullanır koca karanlık - kararırsın
aslına dön ozan
sen dünyada yalnızsın

kuş kanadında özgürlüğe tünesen - gaf
kim alkışlar ki seni, baltasını gizleyip
maskeni çıkar ve aynaya bak
içindeki ilkeli izle- anlarsın

dizi dizi buğday başaklarına dönse sözün
doymaz açlığı insanın bil
kör kuytuluklardaki gizli bedenlerin
dili çözülesi değil

suskunluktur özün ozan
zamanı geldi
rüzgarın karşısında eğil

yüzüme ay çarpmakta

suları mı çektin eteklerinle yoksa
kurudu yeryüzü
ten yanmakta

renkleri de götürmüş olmalısın
soldu yaprak
gün sararmakta

şimdi ışıksızım
ne yana dönsem
yüzüme ay çarpmakta

kaçaklardan bir ölü

dağlarda gezgin sürüsüyüm
tırnaklarımdan dumana asılı
dalgalarıyla kıpırdanan
bir göl suyunun yüzüyüm

başka bir kaya dibidir yüreğim
nemli kuytu
ve bu yeryüzü bu uyku
taşların çağlağında vurulmuş
kaçaklardan bir ölüyüm

şu göğün gerildiği karanlık ile
şu demlenen sabah arasında
öyle büyük öyle sonsuz
kurt uluyuşu kuzgun vuruşu kaynar göğsüm
köyün bacalarıyla buğulanır da gözüm
açıp bakma
ki her yürekte gömülüyüm

kirmastide yaz

sıcak, sıcak bu yaz yine
eli baltalı yakışıklı bir cellat gibi
ben işsiz dolaşırım kasabanın sokaklarında
birkaç park dinlenişi

öyle uzun bir yol ki bitirmediğim
öyle boş bir zaman
dört duvar içinde sanki
dört duvar insan

yatağında huzursuz artık nefesim
çerçeveletilmiş gülüşlerle avutulan
bu sıcaklar değil bu sıcaklar hiç
ne keskin bir haykırış ortalığı kasıp kavuran

yaşamaktır verilmiş sözüm

yaşamaktır verilmiş sözüm
geri dönemem artık
günü ağırırken yakalamak örneğin
su içmek
sevişmek

belki seyretmek buğdayları
hasat kaldırırken ırgatlar
örs gibi demirci sevdasında
dövülmek
dövüşmek

biri olmak herkes gibi
acılı kaygılı koşuşturmaca
sürünerek bir sokak başında
can dilenmek
can vermek

bilirim ağır gelir bunu söylemek
toprak kokusu sinmiş tenime ama
tüketip kendimi yollarda
yürümek
üretmek

yaşamaktır verilmiş sözüm
geri dönemem artık
bir gece yarısında gelse de ölüm
sürgün vermek
direnmek

inşaatın günlüğü

yanar
karşı dağın altında bir şeyler
yanar kürek tutan ellerim
su uyku
su yorgunluk şimdi
uzakları
uzakları düşlerim bileklerimin ağrısında
ara sıra
özelemlerimdir
eleğin üstünde sıçrayan çakıllar
ara sıra kanayan yüreğim
sonra bu ufaklıklar
beni benden alır da
sümbül olur menekşe olur kıyısında yaylanın
suları berrak
ve akarak
benliğimi zapt eder bir zaman
bir zaman sevdalım oluverir sesi
neşesi
aklımı çeler
aklımı çeler dudakları tazecik
incecik
belleğimi elerim kum diye
belleğimi günbegün
sonra
birilerinin ezgisi süpürür dudaklarımı
baharı ararım dizelerinde
ve saatin sesinde
bulurum onu
bulurum bitimini iş gününün
iş gününün yorgunluğunu

yüreğimde yunus enginliği

yüreğimde çırpındı bir yunus
aklın sırlarını aşmış yüzgeçleriyle
duygudan bir bulut oldum gözünde
dalgalanıp ıslandım yavaşça
beşiklere sığındı sıcak nefesim
eskidim

yunuslarla boğuldum yakamozlar çözdü can tenimi
balçıklara vurdu acım hüznüm fırtınada ürperti
içgüdülerimi yitirdim hırsım dindi derin sularda
uykulardan öte bir dünya girdi rüyama
göçmen bir söz kondu dudağıma
ağlarımı yırttım boşaldım belleğimden mavi soluğa
bedensiz kaldım nedensiz ve dalgın
duygularım kuyruk salladı yıldızların altında

bir yelkenli çıpasını saldı kuyularıma ansızın
bir tayfa seslendi soluk ve cansız yüzüyle
hastalıkların kokusu vurdu geceye tekreden
ölmeden bir sır oldu balıklar
sır oldu istemeden

kıskançlıklarımı yıkadı köpükleri kıyısında denizin
taze duygularla bezendi sesim
bir albeni
doyumluk bir kız ve neşeli
dedi ki
biz kartalları öldürdük yunuslarla yaşarız
her yunusta bir kartal kadarız

her giden kendinden öte

sokaklar karanlık kaçak ve kirli
bir baskından korkuyor penceredeki göz
köşe başında çömelen elinden tutulmadık biri
ölmek için nedeni de yok henüz
gözlerini kırıyor zamanı sindirir gibi

tükenen saatler değil ve başka anlam

bir gezegenin açlığına doymuyor insan
kara deliklerde noktalanıyor yıldızlarda söz
yahut her dönen kendinden öte
peki bundan köşe başındakine ne

avucundaki sıcak nefesin anılardaki resmi
savruk bir kaldırım yosması gibi
soluk yolculukların penceresindeki yüz
deri kokan ayak sesi duyulmadık biri
çöpleri topluyor kirlenmesin diye gündüz

bu bakışın arka bahçesinde kentin şehveti
tazeliğin albenisi ile dolanır ellerde
görünen sadece görende biter
ve gölgesi köşe başında bir yerde
çocuk eliyle uzanmak ister

oysa umut yüksüzdür - güvenilmez
ve her giden kendinden öte

marmara yoksulluğu

nerede marmara kıyısına vuran dalgalar
sevda gelir de vurur göğsüme göğsüme
bir zeytin tanesi çırpınan önümde
bir ulu orta söylenmiş söz

gelsin de marmara alsın erdemleri-sabırları
alsın koynuna
kül eylesin bir zaman
el açsın yokluğum önünde üç dirhem olup
el açsın
ben sana kurban

nerede marmara kıyısına vuran dalgalar
nerede işsiz ellerim
sevda gelir de vurur göğsüme göğsüme

yüreğin ritmi

bir kol diğerini aradığında
yolun sonu kararır
karanlık aynılaştırır yüzleri
aynılar aynalar boyu
yansittikçe tükenir nedenleri

bir kolun diğerinde bulduğu
dokunuştaki sihir
sihirdir çalar saati işte
saatler ki tükenişin ayak sesleri
yakınlaştıkça duyulur
ve yüreğin ritminde bulunur

ama her kolun cansuyu
diğerinin oluşu
diğerinde başka olur yine de
o yeryüzü beğenileri
ve yaşlandıkça kaybolur
yaşadıkça
bir kolun yok asla diğeri
aramak da
zaten bir çocuk oyunudur

eskimiş evlerin türküsü

halden anlar mı sanırsın
çocuğun gibi eteklerinde uyuttuğun can
halden anlar mı

yapışkan balçığın kuruduğu an
irinli bir yara gibi
her gören kaçmaz mı

rüzgar ne olur yavaş es
tutayım içimde yine gül bebeleri
korkularına kol kanat gereyim

ne güzel bir hüzüdü akşam vakti
dönerdi yorgunluklarıyla çocuklarım
göğsüme basar basar geçerlerdi
odalarım soyunup yüreklerini

ah gölgem bile dar şimdi
börtü böceğe teslim varlığım
tez canlı oldum gün geçtikçe tez
sokaktan biri geçse
nineler ezan sesi duyar
ben iş makinesi

çiçeğe rengini veren ne

çiçeğe rengini veren ne
dala sürgün
güne ölüm
ya solup dökülen hüznlerde
çiçeği zehirleyen ne

denizciler yelken açar rüzgarda
rüzgarları yelken olur avuçlarında
hep bir ağızdan ama
hep bir ağızdan seslenirler:

*“çiçeğin zehri çiçeğin kendisi
çiçeğin zehri çiçeğin kendisi”*

karanlığın mayası düşmüş yüreğine
baksa da göremez
kim boşluklar bırakır ayak izlerinde
bilinir ve terk edilmez
o saatler sesini soğutur işte
o saatler insanı gözetleyen biri bulunur

denizciler fener görür uzaktan
fener göz göz olur bakmaktan
hep bir ağızdan seslenirler
ama hep bir ağızdan

*“gözetleyen gözlenenin kendisi
gözetleyen gözlenenin kendisi”*

bakarsın bahar dalda renk olur
karanlık girer ferine o dem
dal kıvrılır yılan olur
bakarsın çocuklar dolar sokaklara
geçmiş düşer tenine hemen
sokaklar kavrulur kül olur

ama hep bir denizci vardır
uzaklardan seslenen
sen duymazsan
biri duyar kendi olur

albastı ömrümü

yaşadıkça boynum acıdı
baş bırakacağım
içimde kavrulmuş un tadı
vakitli vakitsiz gözlerim titriyor
belli ki kızım ağlıyor
sesi kuş kanadı

onun bir penceresi var
oturup yıldızlara bakar
birikir sonsuzluk avuçlarında
korkudan yüreği çöl tutar
kızım yanar
karım yanar
bir kabustur suskunluklar

yaşadıkça rengim kaçtı
çürüyeceğim
sesimde bir gül dikenini
acıtır sözcükler dilimi
nefesim içime kaçır
göğsümde bir kent gizli

kızımın orada bir evi var
oturup renkleri sağır
göçmen kuşlar havalanır
yolları karakiş bağlar
kızım ağlar
karım ağlar
körpe bir ömürdür ayrılıklar

baktıkça gözlerim acıdı
köklerini koparacağım
gül dereceğim karanlıkta
suya bağlayacağım ömrü
ışığı egeceğim ve gökyüzünü
kızıma vereceğim

onun bilge bir bakışı var
yıldıza keser bütün evren
o kapanır odasına
oyunlar kurar kentlerden
kızım oynar
karım oynar
semaha kalkar cümle alem

koşuşmaktan yoruldu dizlerim
artık soluklanacağım
dönsün-bensiz de döner dünya
balina çılgılığında çözölsün buzul
kendi kefenini örsün insan
bir üzüntüm varsa kızımdan yana

onun bir rüyası var
uykuda periler saçını tarar
uyanır aynaya koşar
aynada yaşlı bir yüz
kızım şaşar
karım şaşar
albastı ömrümü güpegündüz

sabrın düş çılgınlığı

ıslaklık, ıslak karanlık ve yalın çılgılık
üstüne giyinmek için ten, renk ve ışık
niçin aklımızdan önce ellerimiz gelir diye sorgular aşık
at ürkmesi, mağarada serinlik ve nefessiz kalan göğüs
gece panik ve derin bir gerilim
ölümle hayatı birbirine çeken iki gürbüz kol
ölümle yaşamı öpen iki dudak
kuzguna bakış, güvencine kaçış göz
bezgin toprak
ve su
ve kızgın demiri yalarken dilde çürüyen söz
sana dileniyorum
bitsin can uykusu

düşlerine sadık iki yüreği kaldı çünkü çöl
eleyip tenlerini çiçeklemek için hayatı
düşlerinde yorgun iki gül yaprağı soldu
dikenler acıdı, açıldı böğrü
tuz yaradan içe doldu

ayçiçeği tutkusu kıpırdadı yanaklarında
ne kadar al, ne kadar al
alıp tat
hey hayat
delilerin sevdalı, gizlerin evladı
gel koynumda ısıt korkularını
geceleri salma bozkırlarıma
rüzgar çalmış aklımı
düşlerim iklim yumağı

ağır gelir sabrın tütsüsü, ağır
ağırdan bir kervandır geçer ömrümüz
armağanın ne çılgın yolcu
bir sunakta çürürken yüzümüz

sen dokunma! tanrılardan arta kalan bir kurbanlıktır bedenim
köprüleri yık, kıyıda kal ve sabrın düş kalelerini ör
sen bir yangın rengisin
sarıdan kaçma! sararan aklına karıl
ve sarıl! kumdan bir put sözlerim

çıplak mı düşer intiharda yalnızlık
ve parıldayan çelik
soyulmuş buğday, hazan ve nehir
umudun yıldızları uzak, türkünün kökleri kuru
dokun, dokun belki getirirsin yağmuru

sabrın yedi pınarı var dağlarda, ara gözeleri
çöllerinde yedi vaha, yedi firari kaçır göğsün tutsaklığında
sabrın kuruyan yaprağı ceviz ağacında gizli
ve sesi, tükenen bir çocuk çığlığı enkazlarda

hadi! öpücüklerin kırdığı dallardan al uçurtmanı
ve asfalt yollara vururken kara acıyı
kavur aklımı, taşı gönlünü, avuçla
kirli bakışlardan seç ilmik ilmik ömrünü

su senin değilse unut onu! kimsenin değildir
iç! sabır kendinindir
iç! döllen hayata çiçeklerindir

ama güvenme
sabır yalnız düşlerin anasıdır - kıpırda
yaşama doğru sesi
yaşam
tez canlıdır beklemez aldanma
eteklerinden de dök artık geçmişİ

ses duvarındaki çığlık

mezar taşı yontan usta dedi ki
yalnız küçükse aklın büyür dünya
aklını kayalıklara çarparsın - unut boşluğu
gözlerin, ışığa kanmış bir çılgın
tutun bir kartala ve bak yeryüzüne
sertliğin acısını anlarsın

öfkesini kıtalar bastıramayan arz
kimin arzularıyla sevişip sürer filizi
gözün büyürse gönlün küçülür bilge- sorgula bin kez
öpen dudakların kör nehirlerle dönüşür
ve dereler toprağını alır
mabetsiz kalırsın

sen bağdaş kur dağlara en iyisi
kentler çürütmesin yüreğini
zirveler cesarete çevirir titreyen eli
çığlığını fırlat da at hadi
dokunur yakar ateş i ayak izlerinde
ah ateş, kutsal ateş
ateşe yan ama yanına alma
koca bir nesil ölür
sır dolu tapınaklarında

mezarını bekleyen bilgi alındı sözden
küstü- yalnızlık koktu avuçları
karşı çıktı
o halde sen yolunu değiştir dostum
dokunma hayata! çek perdelerini
kim sınamak ister kendini yılan kızgınlığına
soruları sor ve geç
zamanın kamçısı hep hazırdır çünkü yanıtlarda

bebekler uyurken büyür
büyümekse arzun uyut ellerinde gündüzleri
aydan iki damla ışık al ve saç
geceleri öp okşa
sonra kutsa ölümleri

mezarıcı telaşsız sürdürdü sözü
yolun azaldıkça heyecan büyür - büyür sende olan her neyse
bir testi su isteyen yorgun iskelete döner gölgen-bedenin
küçülür
ömürler bir araçtır gör! kim her bedende hüküm sürer
yol tutan kimdir bilgi
kim zamanın dizginlerini çekerse ölür

yaşlılık bilgede söze döndü
döllenmiş çiçeklerin heyecanında titreyen de ne
şelalelerde dökülen serinlik bir neden mi huzura
sevişmelere çeken bilinmezlik
kavrulan duman-kuruyan emzik
sor, sor
her soru yolunu çevirir

mezarcı dedi ki
elinden geliyorsa yılma
suları kendine çek- korkma gelir renkler ardından
ama yanıtlama kendini! ölürsün ölürüz düş içinde bin kez
ve ses duvarında konuşma
çünkü matemleri kimse sevmez

bilge hak verdi
bedenim senin olsun, sesimi yaz taşla
okuyan renk dolsun
gelsin hayat yeniden aşla

akdeniz'in kara kızı

gerekirse dalgaları
bakışım la çevirebilirim karşı kıyılardan
meltemlerle gezinir
belki uçurtmalara takılır göz bebeklerim
gezgin hafifliğidir bu
köksüz umutları büyütür ya koynunda olsun
karadaki eksiğimi koyar heybeme - giderim

ama o bir avuç söz olup döküldüğün
esmer selamların yok mu
işte orda çözülür can tenim
söyle! şimdi ben neylerim ne derim

elbet konuk tazeliğinde sunmak isterdim
dağ menekşelerini kekik kokularını
soluğumda sakladığım kardelenleri
ya da badem çiçeğini göz bebeklerimde

oysa şimdi yüreğim bin mimoza ürpertisi
sarp yamaç sazağı uçurumunda
titrerim
çekinirim
tedirginim

ah bilgelik - bilgeliğin engin düşleri
ah sevda tadan delifışek hayat kavgası günler
mavisinde kaybolduğum göğün serinliği
derin sular
nasıl isterim cana can olsun
nasıl isterim şimdi bana yar olsun

istemek yeşertmez bozkırlarımı bilmez miyim
üstelik
o karakız kayalıklarında hırçınlaşır nehirlerim
her seferinde
keşke avuçlarımda kalabilseydi nefesin
soludukça ilkyaz kokardı ellerim ne güzel
ama neden olmaz bu
bilirim arada sadece dağlar yok
çatal yürek var söz var
ve dahası yelkenlerimi parçalayan o zamansız kasırga

sevmek yürek işi sorumluluk ister cesaret ister
kimin umurunda
denize açılmak da öyle değil mi
yaşamak da

öyle ya sende sen olmayanı nasıl beklerim
kim görmek ister ki çam dalında elmayı
sende başlamayanı ben nasıl dererim
zaten şimdi
unutulmuş bir adım gibi
ne gitmek isterim
ne kalmaya bir nedenim var

izler

zaman bir giz
kimini koynunda besler
kimini bırakır isimsiz
sözsüz kalır insan
susuz ve mekansız
yapışır taştan duvarlara
her şey
yalnızlıkta imkansız

ama insan geleceğin tohumudur
sığamaz kendine, kendinde
elbette yalnızlık çoğulluktur
yoğunluktur daha baştan

katılaşır
durursa eğer zaman
renksiz kalır, ışıksız kalır, eksik kalır
durursa
mat bir sis sarar varlığını
sessiz kalır, yetim kalır, hiç kalır

değil mi ki
toprağa taşa çeker
kendini aşamayanın ağırlığı

acısı gözyaşı olur akar tene
gözyaşı tuzdur, huysuzdur
sızar tenden içeriye
yaraları dağlar
kin bağlar bakışları
gerildikçe gerilir çelişkiden
yay olur beden, duramaz
fırlayıp aşmak ister kendini
kendiliğinden

kan tutar, kana susar
söz olur vuruşur kavgalarda
ve değil mi ki
kavgadan bölünür insan
kimi köle olur
kimi efendi

iyi ki
tümünden umutsuzluk yoktur
iyi ki insan
bilen bir çokluktur
bilir ki çözüm kendindedir
çözüm
kendinde kendini bilmedir

el vermek,emek vermektir
düşlemek, düşünce üretmektir
özü nesnede görmektir
nesneden öze yürümektir

yürüyemezse
sonsuzluğa dikilir kalır gözleri
doymak bilmez bir açlık sarar zamanı
ve dizginleyemez insan
içinde saklanan vahşi adamı

karanlıklara atar kurtulamaz
kuytuluklara saklar arınamaz
dehlizlere sürgün eder
mağaralara
ne var ki söz dinlemez
içindeki aymaz
kaçar sığınır kül rengi loşluklara
yapışır duvarlara, seslere, bakışlara

bilir insan
kavgası kendiyledir
bilir de demler hayatı
değil mi ki bilmek yeniden doğmaktır
var olmaktır
akmaktır
çoğalmaktır

alevlenmek
tutuşmaktır gönülde
değil mi ki ateş aydınlıktır
ve aydınlık
yürekte yanmaktır
ışımaktır
ısıtmaktır

değil mi ki ışımak tanrısallıktır
ve tanrısallık
geleceği avucunda çoğaltmaktır
gönülden bakmaktır
nesneyi aşmaktır
kavramaktır varlığı

ya da tükenirken yol almaktır
iki elle çekip birbirine
geçmiş geleceğe bağlamaktır
kendi bedenini aşmaktır veya
kendi gerçeğini taşımaktır geleceğe
insan olmaktır

yüreğinde taşıyıp yedi iklimi
evreni, evrenin sesini
nefsini, rengini güle yontmaktır
gülle donatmaktır

değil mi ki o gül yetiştiricisidir
öyle incedir ki dokunuşu
ne goncalar etkilenir teninden
ne eline diken batar
onun özü güldür
sözü güldür
yetiştirdiği güldür

konuştukça, güle döner sözcükler

ne var ki
cesaret ister geleceği mayalamak
şefkat ister
bakışlarında tutmak ister ufku
umudu coşturmak ister suskunluklarda
kıyıda köşede kalanın gözü olmak ister
dönmek ister uçurumun kıyısından
ve insanı çekip almak
yoksulluğun kül rengi ağırlığından

kurtulmak gerekir ki yapışkan bağlardan
açsın çehresinde geleceğin yüzü
çoğalsın insan

dönsün evren kendinde kendiliğinden
tutsun hayatın elini her öğrenen
yol bulsun geleceğe
çiçeğe demlensin ten
renklensin ömrü günlerin

değil mi ki
çöker her yürek
bir gün kendine
yıldızların kara deliklere çöktüğü gibi
değil mi ki çözülür her beden
gölgesinden başlar eksilmeye

ve hep bir göçtür
taşınır hayat geçmişten geleceğe
yamaçta gelincik olur
tez dökülür ömrü
renk kalmaz
can kalmaz
mecal kalmaz geriye

kalırsa ak yüzü
onuru kalır geriye

bir de iz
hem herkes
hem kimsesiz

dört yan cingı

dört yan kaskatı
dört yan duvar
insanlar toplanmış
söz üstüne söz koyar

söz duvarda acıya mayalanır. toprak ezilir, zamanı kıtlık sarar.
avuçlarını açar evren. yıldız yıldız albeni. tutmak için uzanan
ten erir, yıldız erir. gözde fer solar. yamaçlar bozkır olur,
ovalar çöl... teni bakıra döner çiçeğin, kelebekler ölür.

bebekler ölür
ağlarım
ağlar yeryüzü
gözlerim çağlayana döner
yüreğim taşıyamaz bunca ölümü

dört yan kapalı
dört yan kar
insanlar oturmuş
içe bakar

bakış içte büzüşür, acıkır ışığa... azıksız kalır, azıcık kalır.
yalnızlığa uçar ten tadı, küf tutar. mağaraya döner beden.
korkar kendi sesinden, atar çılgılığı. ses, ıslak kayalıklardan
seker, düşer boşluğa... kirlenir, nemlenir, ağır gelir kulağa.
delirir insan. sular denize çekilir. yılanlar deliklerine...

ürperirim
ürperir zaman
depremler yırtar soluğumu
nefes alamam

dört yan cıngı
dört yan anız
nice konuk gitmiş
biz kalanlarız

gitmek, nehirde eğim, goncada gül. sararan, dökülen gül.
dokunanı ölüm tutar, düşüneni gün. gün ışığı emer, akşam
kalır geriye. akşam, insanın çıplaklığı. üşüyen, utanan, çaresiz
yalnızlığı. kara bir bıçak gibi doğrar, karayel gibi savurur insanı.
kaçamazsın, her yan alev. alevler içinde düştükçe, düş serper
yaralarına. kararır gözleri, tenine dökülür beyaz leke... kararır
yüzü, döner toprak rengine. her kıpırtı mezar kazıcısı. her
kıpırtı anaların ağıdı... ayrılığın kanlı bıçağı... intiharlar,
cinayetler çizer uçurumlara. ve her kıpırtı, çeker alır insanın
üstünden zamanı. geldiği ana döner, peşinden yanar,
ana döner.
saklanırım
saklanır can
ay çalar yüzümü
dayanamam

ayrılığın yükü

gencecik bir yürekti
gençlik delilik der eskiler
o hem deli hem yürekliydi
bir gün buluştu martılarla
el ele - kanat kanada
çekip gitti

o gitti ya yüreğimiz kirlendi. gölgesi tenimize sindi,
küsünüğümüz ondan. geçmiş zamanlar perçinlendi
dudağımızda, bakiştık göz göze konuşmadan. ayrılık tuttu bizi.
uyuduk. uyandığımızda, uçuşumun kenarında çırılçıplak
duruyorduk. ah uçuşum, uçuşum kırlangıç yuvası, gölge
oyunu, hayat oyunu uçuşum. rüzgara göğsümüzü vermiş
duruyorduk. bir ses duyduk uzaktan. sesi duymaktan
tiksinliyorduk:

“uçuşumu kim kustu, uçuşumu kim kustu”

iğrendik içimize bakmadan, ürktük. uçuşumu gizletmek için
çatılardan kar kürüdü, eridi. küller örtük, közlendi.
“konuşalım” dedi tarla kuşu, söz mayalayalım dehlizlerinde...
tutmadı dem, kendi toprağıma sürüldük...

o gencecik bir yürekti
çekip gitti bir gün
bizi
çürümüşlüğümüze terk etti

suyun mayası

suyu mayalayan kadın
renkleri çalan çocuk
ve ışığın şımarık kızı
alın yazısını örmek için ebem kuşağından
dağları siper aldı

dağlar ki karabasanların aşkı. sarp karanlıkların anası.
çağlayanlarında ölüm çılgık çılgık... kirlenmiş sabırlar gizli
patikalarında. içli mi içli. derin mi derin. dağ deyince kabaran
bir yürek düşer toprağa. vahşi bir tay gibi sıçrar göğ. sıçrar,
sıçrar... zirvelerdeki arzular buz olana dek dinmez ateşi. kar
arzular, kar tadar, kar ağlar... yollar kapanır, gözlere yağar tipi.
su donar ve ses... adam ölümle yüzleşir ikindi vakti. kirlenir
nefesi. korkudan dili tutulur... dayanamaz atmacalar, çılgık
atar:

suyu demle ana
suyu demle

suyu mayalayan kadın
renkleri çalan çocuk
ve ışığın şımarık kızı
kaçaklara yol açmak için karanlığın evinde
ayın yüzünü böldüler ikiye

ay ki hırsızın alası... kara büyü, kara gölge, kara düş. yarasa yasalarına teslim öpüşü... dört yan çizgi, dört yan yazı, dört yan anız kokusu... kurak hava, toz ve nehir çakılı... karıncalar duaya çıkar ay zamanı. can, daha çok çocuk, daha çok bebek, daha çok... titrer ayazı. kurt inine sığınır gece. bakınır patikalardan kaçışan ötekine. birer akbabaya döner ayak sesleri, bakıra döner. ihanete uğrar bakırcı ustaları. şifa bulmak için ellerler aşkı. aşk dağılır zamanda, her yan çingir... adam bilmez sakınmayı, avuçlarını açar. başlar ölüm dansı; dağların içi yanar, suların rengi yanar, toprak gelinciklerde kanar... küser yeryüzü hayata, göğe karanlık damlar... dayanamaz periler, atar çığılığı:

ışığı getir şımarık kız
ışığı getir

suyu mayalayan kadın
renkleri çalan çocuk
ve ışığın şımarık kızı
yeni doğmuş yıldıza renk vermek için
çekip götürdüler okyanusları

okyanus ki yeşile tutar yolcuları... yeşilden arındırır bütün ovaları, vurgun yer dalgıçlar. acıkır buz doğrar içine, içerler çorba niyetine dağları. gelinlik düşü görüp beyaz serperler, doldurup renkleri gözlerine... renkler sıkışır, renkler katılaştır, renkler bir nokta. daralır deniz kıyılarda. köpürüp öfkesini vurur kayalıklara... arınan suda martı kendini görür. muhbir kesilir rüzgar, zaman vicdan azabından ölür. renkler kalır öksüz. adam şaşırır. kelebeğin acısını şaraba yatırır. yorgan gibi gölgeler çeker üstüne. yatar korku düşüne: düşünde bir peri, der ki uç hadi! uçar bakar yeryüzüne; su toprak rengi,

toprak su rengi... renksizlik tutar yüreğini, dayanamaz çığlık
atar:

renkleri bırak çocuk
renkleri bırak

suyu mayalayan kadın
renkleri çalan çocuk
ve ışığın şımarık kızı
bir düşü masala çevirmek için
kandırdılar adamı

martı ile sözleşme

su yansır rüzgarın yüzüne... dokunan bir nefes
su akar tenden sese içer t ts s n  herkes

kayalıkta duran iki göz, durmadan mırıldanır  arkıyı
aşağıda dalgalar, karadan kara bir deniz
 elik döküntüsü kayalık, sivrilm   di ler gibi
binlerce iz

tam da burada bir martıyla s zle mi  olmaktan utanan iki
titrek dudak
başka hangi  arkıya tutunabilir ki

eli cebine gider bilinçsiz tümden yok olmak için bir gerekçe
arayan parmaklar yavaş ve sessiz
tümden yok olmak

yani martı ile s zle mi ken yüreğinde
yani kanatlanacakken nedensiz

yani içinde ba layan betimsiz çılgınlığı
yani anılar, yani ninesi

ninesinin o tekerlemesi aklında
karanlığa ve uçuruma ba kaldırmadan önce söylenecek en son
söz belki
parmaklarının arasına sıkı mı  bir muskanın densiz  a rı ımı

su nedir ki akıp gider elimizden
söz nedir ki durmaz d  er dilimizden
zaman suçlu mu kaçar gözden
insan nedir, utanır bilinmezden

sorular beyninde bir solucan tortusu
tuzlu su, tuzlu su arzusu teninde
gözünde birkaç haftalık birikmiş uykusu
kapandı kapanacak hiçliğe
kemikleri eriyecek neredeyse

bir çığlık uzaklardan bir çığlık martı mı
kim sözleşir bir martıyla uçurumun başında
kim yüreğinde bir martıyla sevişir

balıkçı teknelerinde ışık salkım salkım
balıkçı teknelerinde heyecan
balık var ağlarda balık var
ölüm hayatın ikizi
hava soluyanlarda bayram
matem var su soluyanlarda

peki martı nerede

martı artık süt beyaz değil - martı artık kara
karadan içinde biriktirdiği kara
martı çığlığında acır bir yara
dokunma

dokunma elveda diyen iki göz girer koynuna
iki göz
iki güvercin, iki kaçkın dağlara
karanlıkları aşarlar yetmez
ummanları geçerler bitmez
bir olup ararlar
bilinmez

o hep uzakta olan bir ışıĝa döner aşk
göreni kör eder
duyanı besler dokunuşlarıyla

yaşamsal üçgen

tanrıların üç memesi var
emersin bilgiyi gözlerin büyür
ki göz bilgeliğince görsün
emersin sevgiyi vurur yüreğin
yüreğinde bir ülke örülür
ama emek ki emilmez memeden
o süzülür şakaklarına emzirirken

yamaç

yamaç ne kadar eğimli olsa da
yine dimdik uzanır göğsü ağaçlar
kuruyup gerilse-çatlasa da toprak
zaman berekete hep birkaç tohum saklar

ismail'in şiiri

"on beş tatil"de gömlek aldım
dört yüz bin lira
arkadaşa eşe - dosta takıldım
bir de ayakkabı aldım unutmadan
yenişehir pazarından

şimdi gömleğim ayakkabım var
belki biraz da anılarım
ama ben bunları aramamıştım
bir izdivaç mesela
lakin "on beş tatilden" kopardığım
işte bu kadar
ne yaparsın

bakarsın bir yarımılık açarım
ramazan geçince
oruç ağızla konuşulmuyor bu meret ama
rus salatası but tavuk
maç arkası dost arkadaş
velhasıl
yaz gelene dek yavaş yavaş
günlerle eğlenirim
kuru kuruya da taşınmaz ki bu baş
değil mi ya

kentte sabah

güne açtığında gözlerini
içine dolar koca bir şehir
sokaklara bırakırsın ellerini
tenini tırmalar insandan nehir
yaşlanırsın

içimden kopmaya geldim

sana sen olmaya geldim
aç göğsünü yeryüzü
sana dolmaya geldim
ey derya deniz
içimdesiniz
içimden kopmaya geldim

düşüp o sonsuz rahmin eteklerinden
dost olmaya geldim
ey insanlar ağaçlar
ey tarla böcek
sihrine sevda katılmış bahar kokusu
yürekte sürgün olmaya geldim

çiçeklerle fırlayıp o ilk yaz
ışımaya geldim güneş
ver ateşini
ver yanayım yürek yürek
canlar yansın
akşamdan gündüz olmaya geldim

yeryüzü ve insan

oyuncakçı dünyası yeryüzü
herkes kendine oyuncak yapar
kimi oyunlar oynar
kimi oyuna tapar

kömürden kara

acelesi yok beklerim
sonsuzluklar sorgusuzdur çünkü
gün döner örter zamanı gece
öfkeler kuser vadilerde dereler
kuşlar uzakta
yar uzakta yaz uzakta

kömürden kara kömürden içliyim
ve acelesi yok beklerim

yüksüzüm

evrende
çıplak ve yalın
bir rastlantıyım diye
kopuk ve yüksüzüm
ve nedensiz olduğum ölçüde
ve umarsızlığımla güçlüyüm

yolculuk

yolculuk
hep yolculuk bizimkisi
hani aliyorsun başını
ver elini bursa ankara
ver elini almanya danimarka

saatler geçiyor duyuyor musun
bir bakıyorsun çocukluk
nerede körebe nerede saklambaç
derken gençlik
derken evlilik

emeklilik bastonla yürüyor merdivenleri
ölüm kokuyor serviler mezarlıkta
yolculuk
belli ki bizimkisi hep yolculuk

herkesin nehri

nice nehirlerle nice yürekler aktı gitti
nice yürekler nehir gibiydi
arkası ölüm bunun
bir şarkı kadar tazeydi çiçeği sevginin
bir şarkı kadar gelip geçici
herkesin bir soluğu var
ki biter bir gün
herkesin bir nehri

yokluk

avucumda kar
içinde sokaklar ağlar
gel eve gidelim çocuk
kıvrılıp sobanın koynuna
çay içelim
çay, içimdeki boşluk

şimdi işçilerin bıyıklarında donmuştur karanlık
şimdi tırmanıp bir kedi
pencereye konmuştur
avucunu açma sakın çocuk
avucunla
girmesin içeri yokluk

arınma

gökyüzüne baktım
yüzüm göğerti
elimden tutup bir bulut
adımı unutup üstelik
dağlara çekiverdi

gitmemezlik edemedim
çimen çiçek dilemedim
düşüm karlar üstüne

uzakta kentler yarı aydınlık
yarı duman yarı kin
uzakta kentler
kölesi olmuş kirin

ben oturdum kayaya
kentlerde
kendimi seyrederim

ateşi giyinen gece

erimişti
gökler erimişti
karalar giyinmişti boşluk
söz
erimişti

ışık düğüm düğüm
sular, yılanların deliğine çekilmişti
çay küflendi
ay küflendi

yıldırımın yelesinde karanlığı ören peri
eğilip şişman gezegenin göbeğinden
yıldızlara üfledi

an kıpırdadı
can kıpırdadı

ay ölürse yalnızlıklar da ölür

zaman uçurumun başında titrek
ne sancı ne soğuk
koca bir geçmiş yığılmış üstüne
tan kararlı / göğüs germiş direnecek

heybesinde su ve ekmek
gözlerinde kan çiçek
derviş uykusuz bekler
çocuklara değmesin diye ölüm
karanlığı eler

karanlık ki ölümün nefesi
açlığın soğuk eli
civa gibi çökünce yeryüzüne
yalnızlığa sürer bedeni
kaskatı kalır, susuz kalır, soluksuz kalır
ay emzirmese ışıktan sütüyle
kuruyup dökülür sudan teni

derviş yetişip demler uçurumu gözlerinden
dilek tutar, kan tutar göğsünde
bir soru yankılanır ayak izlerinden
dolanıp kuzgunların kanadına yapışır
ya ay ölürse
ya ay ölürse

elzem

karanlıklarda birikip köklerim
su emip, toprak pişirip
uzattı dallarımı boşluğa
rüzgara açıldı candan yaprağım
çiçeğim yıldızlı göğe
o dem
kızıma boyandı yeryüzü
kızım
yüreğimden akan bir dere

o aktıkça, yamaçlarımda dirildi kentler
yollar dönüp geldi uzaklardan
güneş tende eridi, ay sözde
ışık boyandı kızımın yüzünde
kızım
nefesimin tükeneceği son hece

iki kale bir tırnak

gökyüzünü yontuyordum dilimle
televizyonda maçın coşkulu sesi
birinci devre henüz bitmemişti
dönüp baktım geriye
köşede oturmuş bir çocuk
tırnaklarını yemekteydi

maç dediğin iki top bir kale
maç dediğin sığınmış hakem düdüğüne
tarafatlar boşuna haykırıyordu
boşuna feryat ediyordu sunucu
çocuk tırnaklarını bitirdi
çocuğun tırnakları silindi

öfkelenip kalktım ayağa
gökyüzünü sardım koydum cebime
tam varmıştım ki televizyonun önüne
maç bitti

kanımda deniz tuzu

sabah yollarda başlıyor önce
yollarda gezginler büyüyor
gidenlerin ardından
ölüm saçımı çekiyor

cebimde kent dağlara kaçıyorum
koparıp evleri sokaklardan
yamaçtan atıyorum
kuşlar yutuyor çatıları bir bir
kuşlar, ölümün dilidir

korkuyorum,
nemleniyor kirpikleri göğün
bir sincap kemiriyor güneşi içimde
kıyılarımı yalıyor deniz
deniz
balıkçılardan kaçıp
içimde büyüyor

Çelebi

evliya evlerini
söz üstüne kurar
tuna kenarına uzanır da
atını nil'de sular

derler ki çadırında
görülmemiş renkler var
kulağına fısıldar kiminin
kiminin dudağından türkü tadar

yalancıymış, uydurmaymış, kulak asmaz kimseye
ve yol ne zaman ayrılrsa
evliya hep en uzağına sapar

matem

yine biri ayrıldı aramızdan
ya kulağında ezan, ya kulesinde çan
kimsesizlikte son buldu kimimizin yolu
beklentisi yoktu karanlık sonsuzluktan
oysa ne çok sevmiştik yaşamayı
ne çok umutlanmıştık doğumdan

sahi, biz bu dünyaya niye gelmiştik

ay ömrü

demir renk attı zamana
tutunurken ay ömrü kuytuluklarda

o yalnızlığın yüzüdür
gölgede büyüyen gözdür
köpürür bebeklerin dudağında

süt tadar
ışık kaynar
yıldız parlar denizin yanaklarına

kıyıda duran susar
anaya küsen susar

çürütür ay yüreğini
dilsiz durgunluklar

yankı

dokunuşları vardı kırılgan
kar bakışları ağlardı
sesinde
üşüyen bir dudaktı zaman

ayrılıklarda çınarları yıkılırdı
çürümüş beklentileri koca bir orman
sayısız yollara bölünürdü
avuçlarında nemlenince heyecan

bir kez göründü kapıda ölüm
korkup geriye kaçtı can
döküldü camdan yüzü
yaşlılık inledi yankısından

ölümün nazı

ayrıldığıın günü anımsıyor gözlerim
beraberdik hep beraber
ılık bir yaz gecesi ürpertiordu tenimizi
taze ekmek kokusu geliyordu bir yerlerden
ulumaları işitiliyordu köpeklerin
kirmasti oynaşıyordu uykuyla
sokaklar dolanıyordu ince ipler gibi boyuna
sokaklar

ve biz hissediyorduk
bir yerlerden gülüyordu karanlık
yapayalnız ve sessiz
bize bakıyordu çukur gözleriyle
ölüme çağırıyordu besbelli ölüme
teklifsiz

anımsıyorum elbet o günü
parke taşlar ıslaktı vitrinler pürneşe
bir sessizlik sallanıyordu
bir ışık sızıyordu tepede

sevgi koşuyordu ölümle yaşam gibi
sevgi nefretle el ele
esmez olmuştu rüzgar
konuşmaz olmuştu dudaklar
yürek de sıvanmıştı o gece
o gece
ateşle oynuyordu sevice
ateş naz ediyor
ölüm naz ediyor
yaşam naz ediyordu
sevildikçe

vadinin sesi

uyuyamıyorum
uyuyamıyorum
sal ellerini göğsüme
serin tut yüreğimi
çatlak bağlamam köknara
yapışık kalacak belki
iki yemek arasında sindirecek
o kahpece ölüm beni
kardeşim dostum
ağır tut ağır söyle türkümü
vurma kıraca yorgunum
yorgunum

koca bir ateş
iki bardak iki kaşık ve şeker
öyle attım köze sesimi
özellikle akşamlar
öyle özlerim ki seni
tez iki mısra oku ustadan
iki mısra ve bir rubai

şu rüzgarın da kulağını çek ara sıra
öğrensın ses ne seda ne
bir de
ürkek bakma çalıların ardına
ah dostum yanık dostum
biz kaçagız biz kaçagız ama
yüreğımız asla

ayrılık

hayır saçlarını okşayamam
dokunamam camdan öte dudaklarına
ama bu araba
alıp götürürse seni
yalnız ellerini götürür
nefesin hala avuçlarımda

ayrılık mı
böyle mi olur ayrılık
şimdi uzak bir şehirde o
bir bilsen böylesi sevda
mavi iki kanatlı bir soluk

duy artık

güneşin denize bıraktığı izden
bir yürek akar gör artık
bir çiçek açar akşamında
bir dilenci sokak arkalarında
seni söyler duy artık

yoksa ölüme demdir yarın
yoksa
güneşin denize bıraktığı izden
boşalır göklerine acılanırım
gel artık
gel artık

yakarış

gittin
yağmurların ardından
rüzgarla bir bulutla bir
uzaksın şimdi uzak
sevdan
bende hasretin mahkum elleri

gel şimdi
çiğ olup düş tenime
sesime düş yüreğime
kırılsın hasret
kırılsın
sevdan
uçsuz kanatsız mavi göklere

gözlerden ırak

gece mardin'i düşle
gözlerden ırak yüzünü
karanlık ve sessiz
tedirgin vahşi bir tay gibi
kimsesiz

geceyi sarsıyor ölüm
bebekler ağlıyor yine
anneler ne yapsın
korkudan
kan dolmuş memelerine

namlunun ağzında mermi
yaşamak böyle bir şey mi
aşktan da doymaktan da öte
sabahlarda görebilmek güneşi

kaçış

küskündü-bakışı hançer
bir hamlede kesti nefesimi
yollara attım bedenimi - akan sulara
dinmedi
dindirmedi

bir yaralı eldi dokunuşu
kanlı mendillerde saklanır izi
kaçaktı - bıraksam kaçacaktı

göğsünde akbabalar gezinirdi
belleğinde kir
değirmende un olup akacaktı
saçları ihanetten nehir

ben korkup kendime kaçtım
o hala ölüm beklenir

aşk tanrıçasına karanfil fısıltıları

kapa gözlerini ey çullu gurur
sarılacağın yorganı ve ne varsa yaktık
artık ceviz ağacının köklerine
gizleyecek her şeyimizi bıraktık

durma dal şimdi dal
mercan ve kabuksular
teni sudan her canlı gibi
dal ki
denize sevda kattık

kırlangıçlar

ben sizden yanayım
uçalım kırlangıçlar
ölüm göğsümüzde yel olsun
su olsun
içelim dostlar

alın sesimi benden
yakılmış bir ölüm çılgılığı gibi
katın kanatlarınıza
can olsun
cana dolsun

belki bulurum o zaman
gözüme batan renklerin eksikliğini
ağırlığından koparıp dengemi
kaybolurum
hadi uçalım dostlar

bir oda yalnızlığı

duvarda boya
gözümde renk
bir şeyler beklemek
bir oda yalnızlığında

çayda dem
dudakta istek
öpüşmeyi özlemek
o sarı ayrılıklarda

her çiçek özünden açar ama
biraz su
biraz güneş
bak
ne tutkulu bir aşk
kırdaki bayırda

ıslık ve gece

ıslıklı bir gece
sokağın köşesindeyim
önce ben bendeyim
sonra yollar şehirler
ve bir kent gibi sevgilim
döker saçlarından ışığı her gece

ıslıkla bir gece
sokağın köşesindeyim
bilirim ki dünya bende
acısı çılgılığı kaçamaklı tutkular
sırtımda kamburumla nereye giderim
bu sessizlikte
sonsuz ve göz göz çözülür düşlerim

orada unutmuşum

orada unutmuştum seni
köl uğması bir akşam
orada unutmuştum
geçen yüzyılın aşkıyla tutuşmuştum

uzaktaydın
oysa kim uzak değildi ki benden
sokak lambası ve ınar
ben bakıyorum pencereden

orada unutmuştum seni
ırgatların bölüştüğü zaman kırları
mezra evinin ocak başında
dumana katıp düşlerimi
kaybolmuştum

yine sancıyla başlıyordu asinin direnci
yine gül gibi patlamıştı isyanım
gecenin ortasında arzuladığım seni
unuttum derim unuttum
aranır bir yanım

iyi bir alışkanlık

bekliyorum yine kapıda seni
eski yıllardan kalma bir alışkanlık
bekliyorum sevdayı senden öte
insanlık benimle çözülüyor sanki
günler – günler oldu bekliyorum

benim dünyam
sadece bir yokluk
bekliyorum boşluğa dolmanı
var olmanı bekliyorum delicesine

insanı aldatan ne çok şey varmış meğer
ağaçlara takılıyor gözlerim
kırlangıçlara
hele sonbaharda
ayrılık sararıyor yaprak yerine

peki nasıl yaşıyorum
nasıl kabulleniyorum olanları
dünya benden öte binlerce dünya
insan benden daha insan
boşuna mı soruyorum soruları yoksa

ama bekliyorum
eski yıllardan kalma iyi bir alışkanlık

labirent

bir türlü almadı aklım
bir türlü labirent gibi bir yol
sonunda sen varsın en başta ben
yavaş yavaş son kervanın peşinden
koşacaksak taş ol toprak ol

suçluluk

yakalar bulurum seni
yüreğinde gizlenemezsin çırılçıplak
suyun göz kırışları gibi
sevdayı gizleyemezsin

alır götürür rüzgar
ne denli yapışırsan yapış dalına
suçluluk budur işte
götürecek bir şey bulamamak yarına

dönerim gece yatağıma
o odamın her günkü kokusu
çıldırmaı unutmuş gibiyim
boynumda sevişmenin soluğu
bir düş kurar dalarım uykulara

ayrılığa bu çok gelir bilirim
sonu unutulmuş ezgiler söylemek
zamanı adımlarla ölçerim
bir yürek işidir çünkü beklemek
taşınmaz ellerimle

tohuma can katacak sır

dudağımda dağların sert iklimi
acıdan kuş çığlıkları kayalıklarda
üşüyorum
üşüyor içimde ölüm
biliyor musun gülüm
ben hiç böyle içlenmemiştim
hep bir çiçek saklıydı
yüzüme renk verecek

bir isyandı deliliğim
hep bir nehir bulurdu akacak
tohuma can katacak sır
filize sürgün
biliyor musun gülüm
ben hiç böyle eksilmemişim
kıl diplerimden başlayarak
renk vermemiştim hiç

ne var ki bir şeyler akıp gitti
silindi zamanda izim
dostlarımca çekti ayrılık ipimi
korkularım yedi bitirdi gözlerimi

kimsesiz kaldım kaldırımlarda
dilenci dualarına asıldı bedenim
nedenimi unuttum köşe başlarında
yabancıladım sesimi

bu şehir

işte kar sevgilim işte kar
yalınayak çırılçıplak
yaklaşıp üfle ellerime
ellerim donar

gece kardan bu şehir
öyle bitkin öyle yaşlı
dinle sevgilim dinle
bir şarkı mırıldanır kendi kendine
bir şarkı
fakat yalan sevgilim yalan
düş kuramaz
hele karda bu şehir
ne aşkıtır ne uykusuz ne aç
ne de türkü söyleyebilir

ama dosttur değil mi ki
açar umutlarıma yüreğini
sonra özgürlük gibi uçar göğe
uçan bir kuğu gibi

zamansız tutkunun dirilişı

beni ara
beni ara gökte mavi kaldığınca
bir nehirde kıyıdır ki ellerim sarıl
sakla koynunda geçmişini
ve kendi sesini dinle
nasıl da süzölüp akar beklentilerin

ben zamandan öteyim
zamana sığdırma beni
zamanda eririm
ezilirim
biterim

gölge

işte yine uzakta
işte yine uykusuzum
akşamları bak bakalım
gölgende bir boşluk muyum

ankara

ankara'ya gözüm değdi
soğudu akşam oldu ulus'ta
bir araba
bir araba itfaiye meydanı'nda
akıp gitti gözbebeklerimden
elimden akıp gitti
dikilip bakındım arkası sıra
sevda orada
cama gül değdirmişti

bu koca şehirde ama
alıp giderdi sevdayı arabalar
aysız ışıksız bırakırdı caddeleri
mayasız akılsız

kavrulup un tadınca nefesler
herkes ayrılığı
ölümden ödünç alırdı

beni akşamlara bıraktın

beni akşamlara bıraktın arka sokaklara
gölgesiz avuçlarımda sıkışıp kaldı yüreğim
kanmaya hazırdım - aldanmaya
o kıraç toprak hüznüleri
tadından çılgın diken sarkıntılar vurmasa yüzüme

kök salamaz artık çiçeklerim ne çare
kök salmaz ne suya ne susuzluğa
oysa yaşamaya hazırdım
yaşamaya ve ağlamaya

karanlıkta kaçamaklı bir ışık demeti
uykusuzluğuma yoldaş bir avuç söz
acı badem çiçeği
çokluk sıkıntı çokluk beklenti çokluk gece
umut onca boşluğu doldurur mu bilmem
ama içimde bir merdiven sarhoşluğu
bir varoş şarkısı şehirden gizli yerlerde

beni akşamlara bıraktın arka sokaklara
böyle zamanlarda ayrılık bir elzem
ve elbet
yaşamak da böyle zamanlarda

bu akşam üstü seninleyim

bu akşam üstü seninleyim
ankara'nın içinde
serince bir yerdeyim

içimde büyür
sigara dumanı gibi bir şey
kaldırımlar
aksak topal bir yürüyüş
gözüm yok tüm güzelliklerinde ışıkların
dalından bir yaprağı alırım
bir yaprağı dişlerim
seslenir gerilerden çocukluğum
etlerim kemiklerim sızlar

o kara bulutlardan bu yana
asılı kalan bir söğüt salkımından
süzülür yüreğine inerim

bu akşam seninleyim
yüreğinde bir yerdeyim

bir dostun mezarında

bir anda nasıl çökebilirse bulutlar
öyle ansızın geldi haber
öyle ansızın

acı haber tez duyulur derler
benden de saklayamamıştı
güneş - ekmek ve tütün

çoktan derin nefes almıştı son kez
çoktan soğumuştur elleri
gözleri hala tavanda
namazını da kılmışlardır tahmin ederim
düşünün ki hiç namaz kılmamışken yaşamında

garipçe gülümsemelerle yetinmiştim o günlerde
her halde ağlamayı unutmuş olmalıyım
başka acılar çizince gözlerimi uyandım
sonra başkaları
sonra başkası

daralmıştı olumsuzluk çeperi
son kez toprağını öptüğüm gün
öyle yanık gelmişti ki rüzgar
araba gürültülerinde bile
ayrı bir ritim buldum nedense
ve ayrı bir ezgi
çukurlar dolusu sessizlikte

ilk kez ölümden korktum ve ürperdim
istemedim sevgilimi korkutmuştum
belki gerekli bir sakıncadır bu
belki gerekli
kanlı göğsünde günlerce öldüğüm

yollarca uzansa ellerim keşke

yol bulup gün doğarken tenine
balkıymaktı benimkisi
ışık ışıık alev alev
rüzgar olup bulup olup
savrulmaktı yağmur yağmur
çise çise

kulluk vurduğı yüreğıme
ne çare tutsağım
yollarca uzansa ellerim keşke

dağlarımda kurtlar kovuk arar şimdi
çayırларımда yıldı dizginlenmiş
hem söylenmiş ne var ki
kızanın kelebeğı aşkı kadar
anlata beni
toprağımla yüz-göz olsam belki
belki bir kıvılcım çakarda aykırılıklardan
dönüşürüm sana

hem
herkes gün gün
kendi ölümünün
habercisi değil mi

sana nasıl anlatacağımı bilmem

sana nasıl anlatacağım bilmem
bir kavgadan geliyordum ben
her zamanki bir iş günüydü bıraktığım geride
bir de ellerimde umut diye tuttuğum
çelikten güneş

yine kahvaltısız ayrılmıştım evden
yine çimento çekmişim sırtımda
sabır taşı omuzlarım
yine bitkin düştüm - kollarım halsiz biçare

sana nasıl anlatacağım bilmem
aldan kızıl sevecen rüzgarlar esti ilk önce
ocaktan kan fışkırdı ateş yerine
bir de ölü - candan
bir postal düştü peşinden
senden benden bir parça
birkaç tekerlek izi

çıktım korku kayalıklarımın arkasından - baktım
kar daha boncuk boncuktu üzerinde
gömleğe sığınmıştı sancı
belirsiz bir edaydı bu yatış
bir iskelet / üzerine deri giyinmişti aceleyle

sana nasıl anlatacağımı bilmem
orada bir şeyler bitti - başlayan kimin umurunda
suskun bir deniz kapladı ortalığı

ben yaşadım işe gittim yine
kalkıp tıraş oldum
güldüm gül oldu dağlar
ama sustum
ah bir bilsen ne acıdır ki susmak bana
susmak ne uzun
ölümden bu kadar ummuyordum

sana nasıl anlatacağımı bilmem
sevdim işe seni

amelenin intikamı

diyelim ki oldu olan
kürüdün attın içinden beni
akşamları bir yerde unuttun ya da
şimdi
sabah olup işe gideceğim
ben seni harca katıp
beton yapmam mı ha

sıradan şeyler

tatlı bir gülücük koparıp güneşten dönmeliyim
sarmalıyım kollarımı birbirine, sırtlanıp kamburumu
dönmeliyim bir vakit herhangi bir kapı açılışına
bir kamyonun tekerlekleri altından bakmalıyım sana
günler apar topar geçmeli önümden

bir şeyler anlatmalıyım dostlarıma bu günlerde
sanki bir başka ben tepelerden gözleyip
insanları izlemeliyim
çalıştıkları tezgahı - dövdükleri harmanı
bir ara yaşamayı da öğrenmeliyim

bir şeyler çizmeliyim dudaklarına
saf pırıltı aydınlık dolunayda
seni öpmeliyim
sonra alıp başımı gitmeliyim
beni bekleyen çok şey olmalı uzaklarda

sabahtan akşama çalışmalıyım bu günlerde
tastamam bir yorgunluğu çekip yorganımla
babam gibi sallamalıyım malayı ses çıksın
kireç açmalı harç yapmalıyım
eve ekmeği unutma demişti annem yeğenim şeker
her gün çok şey yapmalıyım çok şeyler

düziçi'ndeyim

paldır kültür sokaktadır ankara
o bulvarda bir ara
gölğemi taşırdım
yüreğimde kırlangıç
öylece dolaşırdım
şimdi hayırsız çıktım
şimdi
uzanmışım sere serpe
penceremde çam gölgesi
hasret türküler sesimde
peki insanlar nerede
tüm yollar boş tüm yollar
teslim olmuş güneşe

bir traktör
alıp götürür sessizliği
isteksiz doğrulur bakarım
ama ne yorgun ama ne hastayım
sadece
ışıkta öte uykudan öte
senden öte yerdeyim
düziçi'ndeyim

fatma nine

taşlar atılır şeftali çiçeklerinden toprağa
fatma ninenin yüreği atılır
tutar elleriyle yaprakları
okşar
hep böyle yanıktır akşamları
gözleri buğulanır dalar

kaç yıl önceydi bilmez
ayakları gömülmüştü bu yeşil yumağa
meyveleri o gün de serinkanlı bu gün de
ama böyle durmazdı yüreği fatma ninenin
kırır kıpırdı güneş böyle durmazdı

karanlık taze gelinlik giymişti
yılan gibi kıvranıyordu içinde dişilik
yasak bir bilek yasak bir bakış
günaha çağırıyordu irkilip
o anda şimdi gibi
yüzü ter ve kanda
kıvranıyordu

ve döl saldı gençliğine yabanıl gölge
mantar kokan kuytu bir tarla geçidinde

rüzgar çam kokusu sunmayı unuttu
ama çığlıkları taşıdı inatla
küllendi geceler
peçelerin arkasına düştü adı
lanetlendi kavruldu
yandı insanların bakışlarında yüzü

böyle başladı yaşam orucu
evlenemedi fatma
nine oldu

sesime yabancıyım

öylece bırakacağım bedenimi
köpüklü bir deniz kıyısına
kapıların arkasına düşecek gölgem
kuşlar ne garip yaratıklar değil mi
sesime de ne çok yabancıladım
kuşlar gibi ölümcül kanatlar takacağım ezgilerime

sabah yine otobüse bineceğim
derin bir eziklidir bu
yüz kere yüz kere geçeceğim düşlerden
bir çehre - bir sözcük ve ben buradayım

sıradan ve asık gözlerde takılı kalacak bakışım
işte ölümün aynada sırtışı
sarı bir akşam tüneyecek sabahtan başıma
o hep ikircikli olduğum zaman
yıkacak nefesimi bir doğum haykırışı

ey insan

size yüreğimi sunuyorum
ey dostlar ey insanlar
kimsesiz gecelerinden geçiyorum zamanın
taze rüzgarlarında bir yelkenli
çiçek ülkesinden geliyorum
alın sevgimi

size baktıkça kendimi görüyorum
ey gönül dostları ey yürek tazeleri
benden önce gözlerimdesiniz
gülüşümde gezişimde

bir yudum alıyorum taze demli çaydan
bir yudum taa uzaklardan
nasıl bir özlem çırpınır şelalelerde
nasıl yollara vurur kendini
deli zamanda ırmaklar
o can o insan

karakışlarda hüznün basar geceyi
ıslak nemli kuytuluklarda mayalanır yalnızlık
korkular canlanır dört bir yandan çaresiz
varlığım nedensiz kalır ardından
nedensiz ve bu akşam
size ihtiyacım var
ey dostlar ey insanlar ey siz
yunusların dilinden söylerim türkümü
ağlarım yakarırım yalvarırım
bu akşam bendesiniz

ama açılmaz kapım penceremde karanlık eyvah
pervazlarda parçalanır beynim hiç yoktan
ben sizden gayri neyim söyleyin
bir gölge bir çaresiz yalan
gelin söyleşelim ulu orta
söyleşelim aşktan sokaktan ayrılıktan
havada döner ölüm kuşları
dinleyin ölüm ha bugün ha akşam
yeter boğulmaktayım yeter
ey dostlar ey insanlar ey siz
yeter gelin artık - neredesiniz

erol'da olup biten

dallarındaki kar yükünün
hep başka gözlerdedir sevinci
o yamaçta çam ağacı
o yol yanı memleketlerin

sanır ki bitmez maviliktedir çiçeğin özlemi
ayrıntıya düşmandır bilmez bu mevsim
bir pürüzsüzlük özlemiyle tutuşur da kar
kuytuluklarını sarar dondurur yüreği

yoldan geçenlerin artığıdır zaman
el aman vermese de karanlığın bekçileri
kendinden olanda dinlenir nefesi
ve bir çıranın aşkınadır
ocak başı sohbetleri

o, kentin içinde dalgın ve yalnız
insan içinde insan dolaşır
binalar evler betonlar kavrulmuş da
yollarca ayağına bağlanır

geriye kalan
pencere sınırında gökyüzü
bir merhaba bir selamdaki dostluk
aradığı gücün eksiği işte o
bilmez mi
işte o yaşadığı yokluk

neden

kaynar o çamurda belli ki tohum
uzanıp almak düşer bana
bir kıyıda unutmuş muyum ki
ellerimin gerisinde yokum

bir ögle düşü

orada hep beraberdik
uyanık olanlar ayrıldılar
gözümüze ağusu aktı ayrılığın
bir çocuk çığığı bozdu havayı
sarıldık
içimizdeki boşluğu kapatırcasına
sarıldık

yoldan geçenlere
bir kaçak bakış kaldı
bir de ayak seslerinden terennüm
böyle başladı yalnızlığım
elimde uflanmış bir anı

oysa unutmaya açtım
hem ölesiye
geçen yüzyılın hançeri
titreyince belleğimde
uyandım

tüm rüyaların bir sonu var iyi ki
gözlerimde toprak sancısı bir bulut
iyi ki uyandım
bir yorgunluk çayı içip
yol almak için belki de

başkası

herkes nereye gider
her dağın arkası başka umut
türkûleri kim örer peki
soğuk gece öpücüğünde
cemreye kavuşunca bulut

yollara düşer bilinmezin çekimi
kitap sayfalarına - peçe arkasına
tutup aramaya kalkarsın
hep ikinci bir soru
kesip yarıda bırakır yolculuğunu

insan bu nedenle eksik belki de
kök sürmez gövde bilmez
genç kız yürüyüşlerinde titreyen soluk
güneşi avucuna hapsetse bile
ardından gelen soru
yarıda bırakır aşk umudunu

yalnızlığın eşkıyası düşlerde
ramazan davulu gibi vurur yüreğe korku
bir suçluluğun şimdiki itirafçısı
içimizdeki boşluğu doldurur mu bilinmez
ama o ikinci soru
yarıda bırakır dost umudunu

sanmam kurtuluş olsun bu akıştan
kim dönmüş ki
şimdiye kadar yanlıştan

ablamın göz ucu bilmececi

yalnızlık
zindandan beter kahrır
zindanlardan karanlık
sığamazsın uzun gecelere
aşklara sığamazsın

türküler
boşuna bir çaba bu
boşu boşuna
yorgun bulutlar gibi
kahreden umutlar gibi

ne çok insan
ne kadar çok dünya var
her şey ne kadar da çok
bir bana ulaşmaz bu şehir
bir bana kucak açmaz

bilirim
gözlerim kadar ağır
sesim kadar kanatsız
yalnızlık benim eksliğim
ah işte o
bendeki arsız

**bir mustafakemalpaşa konukluğu
ya da kasabanın yanlış betimi**

çok yerlerden geliyorlardı çoğuldular
çok yerlerden birçok göz
eğilip mabetsiz mahremine kentin
çok yerlerin kiri ile yüz sürüyorlardı
zahmetsiz
konuktular
otururlardı en fazla
çağlayanın köşesine birkaç sandalye atıp
bakarlardı
ne varsa saklanan görülmezdi
telaşa gerek yok
ev duvarları bakış sızdırmaz ki arkasına

belki geçmeleri de sakıncalı değildi
kelebekleri emzirirken ışıklarıyla köprüler
belki birkaç söz hürmeti
ama konuktular giderlerdi en sonunda
bunca kuşkulu bakışın arasında
cevabı bulunca

oysa avuçlarında ıslaklık kaldı cevap yerine
konuktular konup bal oldular ovada her çiçeğe
sabah çiği temizledi yüzlerini
rüzgarla dağılıp savruldu
yol boyu ev ev perde perde

şimdi konuklar nerede kimse bilmez
kasabanın yüreği oldular
ama söylenmez

mardin

mardin'de sıcak bir gün
mardin'de öyle taze ki ölüm
merdivenlerinde çiçeksiz basamak hazzı
seslenişinde eski bir sürgün

mardin'de her gün sıcak
her gün kucak kucak çağrışım
birkaç yüzyıl ötesinden kalan bu çehre
zamanın unuttuğu bir yerde
öksüz çocuk düşlerine dalmış
sokaklarında hayat kavrulmuş
leblebi yerine

bir sihirli şehir bursa

bir sihirli şehirdi masaldı yaşananlar
at yelesi serinlikler saklanırdı yamaçlarda
şeftali çiçekleri ovada
her gelin için yeniden açardı
ve dereler
gümüş rengi için yalardı toprağı taşı

bir sihirli şehirdi masaldı yaşananlar
bir kestane gözleriyle camdaki çocuk
bir de
eteklerinde kenti uyutan uludağ anlardı bunu
tarih denen yaşlı nine ise
çoktan ayrıntıyı unutmuştu

bir sihirli şehirdi güzeldi üstelik
karıncalar zaptettiler sarmaşıklardan süzülüp
vurgun yedi sokaklara bölündü kent
her dem her dalda yeniden kurudu

dili tutuldu camdaki çocuğun - sustu
derelerce ağladı uludağ o günden sonra
güzellik başa bela derdi yaşayanlar
güzelliğı öldürdü onu

bir sihirli şehirdi
masal oldu yaşananlar

dostlar

bir gün bütün yollar çıkmaza
bütün günler ak ama dönünce
 l m   zleyince cansuyu
merdivenlere vurunca gölgelerin rengi
hey neredesin diyen o tatlı sesleni 
o güzelim dostlar yok mu

bir gün nehir nehir damarlarında
kan yerine hüzün akınca
günler yetim kalınca insandan
matla ınca yeryüzü çöl kokunca
nar  e ine kazınınca hasret
ya murla demlenip ılık ılık
yayılan o dost türküsü yok mu

bir gün yalnızlık çökünce kapılara
ayrılı a dalınca yanık gözler
gök hi mını alınca topraktan
ırmaklar co unca
soğuk soğuk bakınca duvarlar insana
uzaklarda açan o   pek rengi
seni soran o gözler yok mu

i te onlarla kanatlanır sesimiz
i te onlarla hayatı üretiriz

bahri için

maviden akarak geçiyor gözleri
dalgalar su ve serin bir özlem
evdekileri düşünmek de ne
onlar ki karaya ayaklarından zincirli
onlar ki tutsaklığa içlerinden bir neden

geriye ne kalır bu sarhoşlukta
tekne bir gömülmekte bir boşlukta
akıyor göğsünü dayamış dalgaya
akıyor zaman her sallantıda
iki göz gibi bakıyor tekneden
iki göz düşüp tuzlu suya
ciğerini yakıyor

bu memlekette dostlar da var a be çocuk
bu memlekette tonlarca yürek
gömleğini çıkar ve at
tenine işlesin güneş - ısıtsın
yüreğini çıkar da at denize hadi
sabaha ışık mayalansın

dostlara selam söyle ardından
meltemler kanatlanır yetiştirir uykuda bile olsa
bir sen unutma yaşamayı
bir de deniz
ve bırakabildiğin her şeyi kıyıda bırak
çünkü ömrümüzü kıyılarda çizmişiz
kumla kaya gibi
yılanır kurulanırsın ara sıra
yılanır umutlanırsın

ama çok da zorlama her şeyi
nihayet hayattan bir parçasın

hoşçakal

hoşça kal gölbaşı ve hoşça kal oya
hoşça kal kıpırdanan dallarımdaki yaprak
kavak ve dolunay akşamları
sabah en eski deliliğim
hoşça kal hoşça kal dönme merdiven
oysa dönerim ben kim bilir

bir bulut sevişmesi şimdi yüreğim
bir tutam türkü
pamuksu tüylerinden tutsam
tutup sıksam ılsansa böğrüm
ılsansa

sonra
sonra nasıl sevmiştim seni
nasıl
narlar içinde narlanarak sevmiştim
bir bakarsın beklediğim yağmur
bir bakarsın
akşamüstü çıkıp gelmişim

bekliyorum

bekliyorum durağan olağan bir yerinde
deli olma taşlanma diyorum
bu kışta
bu cehennem kışta
nice dostlar vardır
çimentoya ter süzen
hani dün içtiğim çay
hani dün gördüğüm kız
deli olma deli diyorum

oy gözüm
kör olasın mı yanasın mı acı içinde
bu gece uyku mu var sana
uyku mu tutar

keçiören sokakları çamurdur şimdi
düşer
düşer başıma dumanlı hava
geceyi ılgıkla yarar bozacılar
burnumda ıhlamur kokusu
gözlerimkör duman durakta
bekliyorum
bekliyorum

kentte boşluk

kent beni bulur kuşluk vaktinde
merhaba derim
merhaba
sokaklar ve caddeler ülkesine

tren geçer günün orta yerinde
raylar titrer
titrer de
kenti döller aşk yılın bu mevsiminde

aşk varsa bil ki yalnızlık da var
küskenlük de
küskenlükte
ta yüreğinden çözülür insan kendine

sokaklar çocuklara öksüz kalır
ben bu kente
bu kent de
yaşlanırsa-benim kirpiklerimde yaşlanır

sonra tren gider
boşluk kalır geride

iki çiçek bozkırda

şu an arkanı dönsen
ya rüzgar alır yüzünü
ya dalgada serinlik

şu an düşünsen
koca bir evren koşar peşinden
iki çiçek açar bozkırda

şu an ölsen
ölür seninle yeryüzü
peki yaşamak ne
yaşatmak ne

kara yele

bir taş düşer göl yüzüne
tazelenir hayat
kayalıklardan gelir sesi
ölüm girer düşüme
çeker kendine nefesi
ölüm
yılıkda-kara yeleli bir at

kayaç

kayalarda
kayar yüreği adamın
zamanı solukla tutar aklında
oturur nehrin kıyısına
duyulmaz sesi ie ağlayanın

kentle oynaşı

telaş kanatlanır
sarar sabahları kenti
yürürsün
dans eder çevrende gölgeler
sığınırsın kuytu yerlere
aldatıp kenti
gizli düşler görürsün

bakışlar

yüzümde kerpiç evler
sokul tenime
göğsümde ısınsın körpe bebekler
sonra üstüme ört bakışlarını
en çok sığağa açtır çünkü ölümler

dilenen bakış

avuçlarını açma
can maviye kaçacak gibi
dilencilerden uzak tut yüzünü
gözlerine bakma
içinde biri yanacak gibi

sucan

koşarsın peşinden
gün senden önde gider
ömrün seçilmez ayak izlerinden
yorulup ararsın
can emilip gider

su/söz/yolcu

bir tay ürüyor çayırlarda
baştan aşağı titriyor sesim
korku yar başında
giderek uçurum oluyor hayat
su duruyor
söz duruyor
giden benim

ömrün lekeleri

dokununca tene yağmur
silinir ömründen birkaç leke
denizlere arınır gün

yaprak dökülür
ürker toprak kendinden
kente gece tüner

kül damıtır kızlar
etek sererler güneşe
zaman kurur-canı ezer

anne ve ses

geleceğe atılan ses
yankılanır geriye: "anne!"
kim kendini bilmek ister
kim ölümlle yüzleşirse
döner yüzünü anneye
çünkü hayat
annelerin yüreğini bekler

yırtılmış uçurtma

bakarım ufka
yol yol değil
yırtılmış uçurtma

çekerim ipini ayrılığın
yolcular tutunur omuzlarıma

dolmuş durağına çökerim
tenim araba
terim araba

suteni

kıyıda deniz çırpınır
gözyaşı dökülür kayalıklara
ağ atılır ağ
balık feryatta
kör olur duysa ana
kartal ölüme sevinir
zaman
suteni
dokunur insana

yolbilgisi

yolcu
kalanları da taşır sesinde
okur kendini
yüzünü biri görse

bir insana kalan

diri tut gözlerini boşluğa
taze demdir yürekler çiçeklenir hazzından
bir yara kanamaktadır
kana kan veren canından
bir insan ağlamaktadır

bir insana kalmıştır çünkü
anlamak ölümü
fırtınasız boğulmak
diplerinde vurgun yemek akşamın
bir insana kalmıştır yaşamak

bir insan
diri tut gözlerini boşluğa
taze demdir yürekler çiçeklenir hazzından
yine de sığmaz istendiklere gün
bir ozan sazından düşürür gizemi
özlemi kavururlar ateşte
ölümden bir parça gibi

bir insan
taze demdir yaşa günleri
boşuna ağlama ardından

şimdi gemide olabilirdim

şimdi gemi olmak isterdim
en azından gemide
tuz emip renk giyinip
göğsümde dalgalar
direnip kasırgalara
yüreğimi koymak isterdim ortaya
bendeki şarkıya
söz olsun diye sevdalar

küçük bir orman serinliğı

heybesiyle asılmıştı buluttan
heybesiyle bir ata binmişti
sakıncalı özlemler
atının dizginleri biçiminde
yasak tarlalar içinde nal sesleri gelirken
biri çeper geçidi başka dillerde
heybesiyle bir buluta sinmişti

ama insan panikti
kuşlar bildiler
gözlerindeki doymaz açlık ile
karanlığı gökyüzüne gerdiler

nefessiz kaldı orman güneşsiz ve renksiz
akşam bütün şekillere egemendir zira
insan isteksiz - kurtlar ölüm umdular
rüzgara tutundular bir delilikti
ama tarlada sabana direnen toprağa
yüreğın tohumlarından kavuştular
bu tanıdık ve bildikti

kendime

ama karanlık bende
hüzün benim içimde
içimde bir karanfil
çiçek açar ölüme

içsel direniş

gidiyorum kendimce
sessiz sessiz ve gizlice
uzakta varsa ışıktır yalnız
uzakta varsa bir düş
su dökülür
şakaklarımdan dizlerime
de ki ölüme mi bu gidiş
de ki
nedir bu yürekteki direniş

ölçme ve değerlendirme dersine önsöz

ay doğuşu akşamlar
ölçebilir miyim sevdayı
umudu
yağmurla ıslanıp
rüzgarla savrulan umudu
ya özgürlük
ya özgürlük

yokluğu ölçebilir miyim
acıyı tütün gibi kıyılmış
hastalığı ölçebilir miyim peki
ya ekmeksiz kalmayı
ya ekmeksiz

öptüğüm dudaktaki titreme
akşamlar içimde tuttu
içimde yumru yumru bir sevinç
içimde
ölçebilir miyim mutluluğu

bu temmuz hatıraları

temmuzda siyah giyinme ne olur
buharlaşır içimde derya acısı
bir dönemece takılır kalır gönlüm
gözlerim kapılarda sancılı

temmuzda siyah giyinme ne olur
perdelemişçesine güneşe bedenini
ciğerlerine yılan dolanır gibi
serpme yorgun ateşe su

uçurumun nefesi

dışarıda rüzgar
Çocuklar korkuyor yine
pencerede derin bir uçurum
derin bir uçurum gözlerimde

camı rüzgar yalıyor
soluğum teni
ürperip dönüyorum
gölgeler sarıyor beni

dışarıda rüzgar-karanlık ve kar
içerde çocukluğumdan kalma acı
tuza yatıyor öfkem
yarını bekliyor sancı

bakınıyorum
sağ yanımda bir gülümseme
solumda küskün dudak
ıldırılmış insanlar
ne yana dönsem sokak
ne yana dönsem sokak

kapıları açma
korkuyorum
sar sesinle
üşüyor ocukluğum

nerdesin

şimdi çok uzak
ve kim bilir nerdesin

akşamları gelirdin
akşamları
yıldızlar gibi
hep özlemimdin

saçlarına nehir deseler
oracıkta inanırdım
kanmışım aldanmışım
bakışın
güneşten daha mı sıcaktı
yanmışım
yanılmışım

dudağında kanatlan
tarla kuşları vardı senin
alıp uçururlardı yüreğimi
gençtim delikanlıydım
fırtınalar koparırdım göğsümde
asıydim isyancıydım
çırpınıp vururdum kayalıklarıma öfkemi

ama akşam
her akşam
bırakıverirdim tüm yükümü
avuçlarına sığınır soluklanırdı tenim

ya şimdi
şimdi iyi ki anılarda
ve kim bilir nerdesin

benimle ölebilir misin

benimle duyabilir misin
mavi bir perde gibi duvarda
eriyip kaybolduğunu görerek
küçük yüzlerin

anımsayarak birilerini
orada tanıyıp orada kendini bulmak
bir ezgi mırıldanmak
bir ağıt yazmak
dudakların süzülürcesine
etten tırnağı çekercesine
duyabilir misin

benimle gülebilir misin
umursamaksızın saati
bir gece yarısı uyanarak
uyuşukluğunda karanlığın
bir şeyler düşleyerek her günden
sevdalını dostlarını
görerek birer birer
birer birer koptuğunu gönlünden
en katıksız sevdayı hançerlercesine
en derin yarayı deşercesine
gülebilir misin

benimle ölebilir misin
bir bahçe kenarında
hasret gibi yanınca yaz geceleri
uzaklardan ateşi tenine gizleyip
nemlenince yaşamın gözleri
ses seda unutulunca
bir sonu yeniden yaşarcasına
önünde bir dostun yanarcasına
ölebilir misin

benimle gelebilir misin
çiçeklerin güneşin altında
yufka yürekçiğin sızısını
susuz ezgilerini söyleyerek
ve yasa boyun eğmeden bağrımızda
uçsuz bir mutluluğu
dost ellerimizle ekerek
-beraber-
adım adım çıkmazları çiğnercesine
ölümü bir çare geçercesine
gelebilir misin

kış yoksulluğu

deniz mi dediniz ne ki o
acılar içinde bir benek
o kahvede bir sigara dumanı
bir çığlık gecenin arkasına
o kadar
bir de kış yoksulluğuunda
babamın gözleri dalar

dostlar uzak dosttan uzağız her yerde
karşıda çırpınan fabrika artığı bir dere
çırpınan bir yürek
soyulmuş ortalıkta
çırpınan heyecan
bir deli isyan-deniz
o kadar
bir de kış yoksulluğuunda
babamın gözü dalar

son

sana bütün korkularımı anlattım
artık korkum sensin

ay çekimi

şöyle bir ip atsak ay'a
salınsak ileri geri
tenimize aksa rengi
süt mü desek ona
yoksa nefes mi
çeksek içimize sıcak sıcak
takılsa düşlerimiz kuyruğuna
uçurtsak dünyayı boşluğa
aya tutunsak

kozalak

çağrılan bir yerindeyim ömrümün
çağrıldıkça akar yamaçlarımda derin eğim
hadi kozalak, motor çalıştı
yol açıldı
yol senin

gölgeler kentlerde kalsın
ceplerinde çürüsün çöpler insanların
dağların yüzü aydınlık
dağların göğsü kabarık
hadi kozalak, sana teslim ellerim

dün çatıların altına sığsın
yarın elbet gidenin
çağrılan bir yerindeyim ömrümün
çağırın kim
varan ki

şiiirler

tuza suyun doıduğu gibi
hayatın rengi saf hüüzün
ben dağları anam bilirim
yüzünü arayan bedaliza
sessizliğin rengi
kara demlik
herkes kendi yolunu yürür
şiiir soyunma kabini/gece
sen çiçek sanırsın
kutup yıldızı
insan en güzel gülerken bakar
yağmurla dönerim
kum fırtınası
saçak altında
yağmur delisi
gök serüven yeryüzü anı
kuyunun başında yas
eksilen türkü
içinde kendin olan bir nehri seyretmek
gölgesi kangren olan adam
gölgesini arayan
hücremde
su
getireni yakan haber
üç zamanlı bedaliza
bedaliza uykuda
kent ve kül
gece söyleşisi
su gözde donar
ay sandalı
köknar

yeryüzü kocalmadan
eriyen taş
gelincik gömleği
mayıs umudu
üç kapılı ev
rosetta
dar-lık
hayatın sesi
yıldız düşü
sesin geldiği yer
ırmağın kıyısında
sararan gözyaşı
söz
sürgün beklentisi
aşk ve nehir
bir şeyler eksik sevdiğim insanlarda
güneş fısıldadı o gün kulağıma bunu
gündönümü
değmesin ay ışığı tenime
yüreği elinde bir avuç nar içi
dem
yollar
birebir insan
yılının gözyaşları
turna dansı
bir kuşun kanadından düşenler
sarhoş hayat
yüreği elinde olan
acımız hep aynı çılgılık
gül kimin rengi
sütün ağarması
her şey durduğunda
gezgin düşleri

ozanla söyleşi
yüzüme ay çarpmakta
kaçaklardan bir ölü
kirmasti'de yaz
yaşamaktır verilmiş sözüm
inşaatın günlüğü
yüreğimde yunus enginliği
her giden kendinden öte
marmara yoksulluğu
yüreğin ritmi
eskimiş evlerin türküsü
çiçeğe rengini veren ne
albastı ömrümü
sabrın düş çılgınlığı
ses duvarındaki çığlık
akdeniz'in kara kızı
izler
dört yan çıngı
ayrılığın yükü
suyun mayası
martı ile sözleşme
yaşamsal üçgen
yamaç
ismail'in şiiri
kentte sabah
içimden kopmaya geldim
yeryüzü ve insan
kömürden kara
yüksüzüm
yolculuk
herkesin nehri
yokluk
arınma

ateşi giyinen gece
ay ölürse yalnızlıklar da ölür
elzem
iki kale bir tırnak
kanımda deniz tuzu
çelebi
matem
ay ömrü
yankı
ölümün nazı
vadinin sesi
ayrılık
duy artık
yakarış
gözlerden irak
kaçış
aşk tanrıçasına karanfil fısıltıları
kırlangıçlar
bir oda yalnızlığı
ıslık ve gece
orada unutmuşum
iyi bir alışkanlık
labirent
suçluluk
tohuma can katacak sır
bu şehir
zamansız tutkunun dirilişi
gölge
ankara
beni akşamlara bıraktın
bu akşam üstü seninleyim
bir dostun mezarında
yollarca uzansa ellerim keşke

sana nasıl anlatacağımı bilmem
amelenin intikamı
sıradan şeyler
düziçi'ndeyim
fatma nine
sesime yabancıyım
ey insan
erol'da olup biten
neden
bir öğle düşü
başkası
ablamın göz ucu bilmececi
bir mustafakemalpaşa konukluğu
ya da kasabanın yanlış betimi
mardin
bir sihirli şehir bursa
dostlar
bahri için
hoşçakal
bekliyorum
kentte boşluk
iki çiçek bozkırda
kara yele
kayaç
kentle oynası
bakışlar
dilenen bakış
sucan
su/söz/yolcu
ömrün lekeleri
anne ve ses
yırtılmış uçurtma
suteni

yol bilgisi
bir insana kalan
şimdi gemide olabilirdim
küçük bir orman serinliği
kendime
içsel direniş
ölçme ve değerlendirme dersine önsöz
bu temmuz hatıraları
uçurumun nefesi
nerdesin
benimle ölebilir misin
kış yoksulluğu
ay çekimi
son
kozalak

Şener Aksu

Şener Aksu, 1963 yılında Artvin'in Ardanuç ilçesi Güleş köyünde doğdu. Doğumundan kısa bir süre sonra ailesi Ardahan'a göç etti. İlkokula Ardahan'da başlayıp Güleş köyünde bitirdi. Ortaokul ve lise eğitimini Bursa Mustafakemalpaşa'da sürdürdü. Gazi Üniversitesi Tarih Bölümünde lisans, Kocaeli Üniversitesi Felsefe Bölümünde yüksek lisans eğitimini tamamladı. Sırasıyla Düziçi Öğretmen Lisesi, Mardin Ticaret Lisesi, Mardin Sağlık Koleji, Karamürsel Çok Programlı Endüstri Meslek Lisesi'nde öğretmenlik yaptı.1996 yılından sonra Kocaeli Üniversitesi'nde öğretim elemanı olarak çalıştı. 2012 yılında emekli oldu.

1996 yılından başlayarak şiirleri, tiyatro oyunları, sahne denemeleri, tarih ve tarih felsefesi çalışmaları, roman ve öyküleri kitaplaştı. Akademi Gökyüzü Dergisi'nin ve bir süreliğine de Aydıli Sanat Dergisi'nin yazı işleri müdürlüğünü yürüttü. Aydıli Sanat Derneği'nin kurucularından biri oldu. Aynı derneğin işliklerinde “estetik”, “dize oluşturma teknikleri” ve “felsefe okumaları” derslerini üstlendi. Hala Aydıli Sanat Yayınları'nın editörlüğünü yürütmektedir.

Şener Aksu'nun Diğer Eserleri

- 1996 Güneşin Denize Bıraktığı İzden ya da Öykünsüz / şiir
1997 Zamanı Yarım Kalan /gerçek sanat yayınları /şiir
1998 Tarih ve Devrim / Kocaeli Üniversitesi Yayınları / tarih
2001 Ulusunu Tutsaklıktan Kurtaran Mustafa Kemal Destanı
Kültür Bakanlığı Yayınları /sahne denemesi
2001 Robot Arkadaşım / Kültür Bakanlığı Yayınları /
tiyatro-çocuk oyunu
2001 İlk Yardım Son Yardım / Kültür Bakanlığı Yayınları /
tiyatro-gençlik oyunu
2001 kağıtçı / Kültür Bakanlığı Yayınları / tiyatro
2003 Bireyin Tarihteki Rolü Açısından Yahya Kaptan /
Kocaeli üniversitesi yayınları (ikinci baskı 2007 Kocaeli
Büyük Şehir Belediyesi yayınları) / tarih felsefesi
2003 Ulusal Egemenlikler ve Geleceğin Otoritesi /
Kocaeli Üniversitesi Yayınları / tarih
2003 Hayatın Rengi Saf Hüzün / Şiir
(Ruşen Hakkı Ulusal Şiir Ödülü birinciliği)
2006 Hegel ve Tarih Felsefesi / anı yayıncılık / felsefe
2007 Kül nehri / gerçek sanat yayınları/şiir
2009 Dağ martısı / umuttepe yayınları / roman
2009 Yaşamaları ve otorite açısından devrim /
umuttepe yayınları / tarih felsefesi
2012 11.dervişin kehanetleri / aydilisanaat yayınları /
öykü-deneme
2014 Sanayiciliğe sıradışı bir yolculuk - şerif ünan /
cinus yayınları / biyografi
2014 11.dervişin dilinden / patikalar dergisi yayınları /
Aforizmalar
2015 şiirin doğası /aydilisanaat yayınları/ estetik

Patikalar Dergisi Yayınları

1. Mustafakemalpaşa ve İsmail Şenpamukçu- Hamza Oğuzer
2. Anadolu'da Kültür-Sanat ve Edebiyat- Hazırlayan-Kekil Şimşek
3. Mustafakemalpaşa ve Mizahi Esintiler- İbrahim Ersaraç
4. Bir Öğretmenin Mustafakemalpaşa Anılan- Süleyman Edip Balkır
5. Yunan İşgalinde Kirmasti- Fahri Görgülü
6. Mustafakemalpaşa Kılavuzu- Şem'i Bsmacioğlu
7. Kasabada Çizgili Anılar- İbrahim Ersaraç
8. Mustafakemalpaşa Belde ve Köylerinde Yaşam (1)
Hazırlayan : Kekil Şimşek
9. Mustafakemalpaşa Kırsalında Kadın- Kekil Şimşek
10. Çizgi Ustaları-Hayatları-Karikatürleri İbrahim Ersaraç-Kekil Şimşek
11. 11. Derviş ' in Dilinden... - Şener Aksu
12. Mustafakemalpaşa'da Tiyatro- Uğur Ozan Özen
13. Ay Sandalı (seçilmiş şiirler)-Şener Aksu

Çocuk Kitapları

1. Oyuncak Ülkesi - Nadide Utku (masal)
2. Ay Kapısı - Nadide Utku (gençlik romanı)
3. Müzedeki Sandık-Nadide Utku(masal)
4. Masal Rüzgarı-Nadide Utku(masal)
5. İncili Nine-Nadide Utku(masal)
6. Bukalemun Buki ve Minik-Nadide Utku (masal)